

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2018

Cena \$ 2.50

MAY 2018

Kardinál Josef Beran se vrátil do vlasti

Téměř padesát let po smrti se v pátek 20. dubna 2018 vrátilo do rodné země tělesné ostatky pražského arcibiskupa kardinála Josefa Berana (1888–1969). Do této doby odpočívaly v kryptě Vatikánské baziliky, kde byl pochován, když zemřel po čtyřech letech, která strávil ve vynuceném exilu v Římě. Splnila se tak jeho poslední vůle, podle které si přál být pohřben v pražské katedrále.

Ze života kardinála Berana

Josef Beran se narodil 29. prosince 1888 v Plzni jako nejstarší ze sedmi dětí. Po skončení gymnázia se rozhodl pro kněžské povolání a byl poslán na teologická studia do Říma. První část teologického vzdělání dovršil 30. listopadu 1909 získáním bakalářeátu. O dva roky později se připojil k III. řádu sv. Dominika a přijal řádové jméno Tomáš. Pro svou duchovní vyzrálou byl vysvěcen na kněze již ve čtvrtém ročníku studia. Kněžské svěcení přijal 10. června 1911 v bazilice sv. Jana v Lateráně. Dne 2. prosince 1911 získal licenciát a pětiletou formaci dovršil 26. června 1912 doktorátem teologie.

Po návratu do vlasti působil jako kaplan v Chyši na Žluticku, potom na Proseku u Prahy a v letech 1914 – 1917 v Michli. K této pastoraci patřila také duchovní péče o Útulek sv. Josefa pro hluchoněmé chovanky v Krči. Tehdy panoval všeobecný názor, že hluchoněmí jsou nevzdělatelní, společensky méněcenní, a nemá proto valného smyslu jim věnovat duchovní péči. Katecheta Beran s tímto předsudkem usilovně bojoval a radil sestrám z Kongregace Školských sester de Notre Dame, jak na chovanky působit. Brzy se dostavily výsledky a o duchovním pokroku chovanek se dozvěděla i katolická veřejnost, což přineslo ústavu řadu nových sponzorů.

V roce 1917 Karlova Univerzita nostrifikovala Beranův římský doktorát, a stal se katechetou na Učitelském ústavu u sv. Anny v Ječné ulici v Praze a v roce 1925 ředitelem tohoto ústavu.

V roce 1929 se stal Josef Beran asistentem na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Zde také obhájil 20. dubna 1932 svou docenturu a od října 1934 mu byla udělena kanonická mise pro obor pastorální teologie.

V roce 1932 byl jmenován rektorem pražského arcibiskupského semináře a od této doby nesl hlavní odpovědnost za formaci bu-

doucích kněží. Úřadu se ujal v nelehké době, kdy se začaly v semináři projevovat první národnostní nepokoje mezi českými a sudetoněmeckými studenty. Po anšlusu Rakouska, kdy se 19 studentů nejvyššího ročníku rozhodlo vstoupit do Henleinovy Sudetoněmecké strany Svatý stolec v Římě rozhodl, že za těchto okolností bude bohoslovcům odepřen souhlas s jejich svěcením. Na Beranův návrh studenti nakonec svůj podpis odvolali a mohli být vysvěceni.

Po nastolení protektorátu Čechy a Morava a uzavření vysokých škol po 17. listopadu 1939 se postavil za solidaritu českých bohoslovců s ostatními fakultami a pokojné prostory semináře byly postiženy represáliemi. Často byl volán na gestapo k výslechu a bylo mu vyhrožováno zatčením. Nedlouho po atentátu na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha byl 6. června 1942 zatčen, internován a krutě vyslýchán ve věznici na Pankráci, odtud byl převezen do koncentračního tábora v Terezíně, posléze byl od 4. září 1942 vězněn v koncentračním táboře Dachau. Zde nacisté soustřeďovali „nebezpečné“ duchovní ze všech okupovaných zemí Evropy. Celkem se tu sešlo 2720 duchovních ze 134 diecézí a 24 národů, kteří museli čelit tělesnému a psychickému vyčerpání, vyhladovění, epidemiím a brutalitě dozorců. Beran strávil v Dachau skoro tři roky. Podle vzpomínek spoluvězňů se mezi tisíci uvězněných kněží různých národností vyjímal svou mravní ryzostí a laskavostí. Choval se stejně ke všem – Čechům, Slovákům, Němcům, Polákům, Italům, Francouzům i ostatním. Při všudypřítomné hmotné nouzi nezištně rozdával, co mohl, nezoufal si ani si nestěžoval, naopak všechny ustavičně povzbuzoval. V lednu 1943 dostal tyfus. V té době učinil slib: „Vrátím-li se do vlasti, vynasnažím se, abych nikomu nic neodepřel, zač budu prošen, pokud to bude v mých silách a nebude to odporovat vůli Boží.“ Dne 29. dubna 1945 byl koncentrační tábor Dachau osvobozen americkou armádou.

Po návratu z Dachau v květnu 1945 se znovu ujal řízení semináře a před začátkem nového semestru v roce 1945 byl ustanoven řádným profesorem pastorální teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy.

Od úmrtí kardinála Kašpara v roce 1941 zůstal pražský arcibiskupský stolec neobsazený. 4. listopadu 1946 papež Pius XII. jmenoval 33. pražským arcibiskupem Mons. Josefa Berana, jenž v extrémních podmínkách koncentračního tábora osvědčil pevnost charakteru, věrnost Bohu, církvi a národu. Svého úřadu se definitivně ujal 11. listopadu při slavnostní schůzi metropolitní kapituly, jíž předložil papežskou jmenovací bulu. Také vydal svůj první pastýřský list. V neděli 8. prosince 1946 přijal v katedrále sv. Víta v Praze biskupské svěcení a byl jako nový pražský metropolita intronizován. Ve funkci arcibiskupa prosazoval návrat ke křesťanským hodnotám, usmíření, spolupráci a solidaritu ve všech vrstvách společnosti. Stal se mravní autoritou i oblíbenou „celebritou“ – aktivně se zapojil do veřejného života ve snaze přiblížit katolickou církev společnosti a začlenit křesťanské hodnoty do každodenní lidské činnosti.

Pokračování na str. 12

Obrázek na titulní straně:

Portrét kardinála Josefa Berana od R. Bonfiglio z roku 1967 v Nepomucenu v Římě

Panna Maria, Matka církve

Věčný Bože, chceme tě velebit
za tvé veliké skutky,
kterés pro naši spásu
učinil blahoslavené Panně Marii.
Neboť ona s čistým srdcem
přijala tvé Slovo,
ve svém panenském
lůně počala Krista,
a stála u kolébky církve.
Ona je matkou všech:
když Kristus umíral,
odkázal jí ty, které miloval,
a všechny, jimž svou smrtí
otevřel život věčný.
A když s apoštoly toužebně očekávala
tvého zaslíbeného Ducha,
dala církvi příklad vytrvalé modlitby.
A tak ve slávě, kterou má u tebe,
s mateřskou láskou
stále bdí nad tvou církví
a provází nás na cestě k tobě,
až do dne, kdy nás Kristus shromáždí
v tvém království.

Z preface: Maria v dějinách spásy

Byla tichá a jak jaro krásná,
obyčejná a prostá jak my,
ona na svět nám Boha přinesla,
do slzí naší země nové dny zazářily.

Matka, která všem porozumí,
srdcem objímá každého z nás,
Matka uvidět dobro v nás umí,
ona je s námi v každý čas.

Dnes je ve světě potřeba dobra,
pak nesvár a zlo nezvítězí.
Třeba tepla, jež prozáří život,
třeba Boha, a proto nes ho všem,
tak jak ona.

Matka, která všem porozumí,
srdcem objímá každého z nás,
Matka uvidět dobro v nás umí,
ona je s námi v každý čas.

Zpěvník křesťanských písní: Hosana 2

V pondělí po neděli Seslání Ducha svatého bude letos poprvé v celé církvi slavena památka Nejsvětější Panny Marie, Matky církve. To ustanovil papež František. Již blahoslavený papež Pavel VI. pak v roce 1964 na 2. vatikánském koncilu prohlásil Pannu Marii za Matku církve a stanovil, že „*Matka Boží musí být nadále uctívána a oslavována celým křesťanským společenstvím*“. Po dosavadním slavení této památky v Polsku a v Argentině je nyní rozšířena na celý svět.

Nejsme sirotci, máme v nebi matku,
která je svatou Matkou Boží.
Učí nás totiž ctnosti čekání i tehdy,
zdá-li se, že všechno postrádá smysl.
Maria, Matka, kterou Ježíš
daroval nám všem,
kéž je nám oporou na cestě
a stále promlouvá k našemu srdci:
„Vstaň! Pohled' vpřed, pohled' k obzoru,
neboť Ona je Matkou naděje.“

Papež František

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle velikonoční - 13.května 2018

1. ČTENÍ - Sk 1, 15-17, 20-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se spinit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatklí Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přešel místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milování, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očiti svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Jan 17, 11b-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Seslání Ducha svatého - 20.května 2018

1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozděly se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze

všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Krétané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranicství, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jedejme!

EVANGELIUM - Jan 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přimlůvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Nejsvětější Trojice - 27.května 2018

1. ČTENÍ - Dt 4, 32-34, 39-40

Čtení z páté knihy Mojžišovy.

Mojžiš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: ptej se od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati

za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s našim duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM - Mt 28, 16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Těla a Krve Páně - 3.června 2018

1. ČTENÍ - Ex 24,3-8

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: „Splníme všechno, co mluvil Hospodin!“ Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časné zrána, pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vлил ji do obětních misek a zbylou polovici krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: „Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin.“ Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: „Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov.“

2. ČTENÍ - Žid 9,11-15

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění. Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kteří jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostičinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povolaným dostává splnění slibu o věčném dědictví.

EVANGELIUM - Mk 14, 12-16. 22-26

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeradlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka.' On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátkem a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, vzal chléb, poželal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plo-

du révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

10. neděle v mezidobí - 10.června 2018

1. ČTENÍ - Gn 3,9-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břiachu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“

2.ČTENÍ - 2 Kor 4,13 - 5,1

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: 'Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil', věříme i my, a proto také mluvíme. Vždyť víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho. Všecko to se přece děje pro vás: čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet (lidí) bude potom projevovat vděčnost k Boží oslavě. A proto neklesáme na mysli. Tělo nám sice chátrá, ale duše se den ze dne zmlazuje, neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy, protože nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pominou, ale neviditelné budou trvat věčně. Víme totiž, až bude stržen stan, v kterém tady na zemi bydlíme, že nám Bůh dá obydlí jiné. Ne dům udělaný lidskýma rukama, ale věčný v nebi.

EVANGELIUM - Mk 3,20-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidu, takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili o Ježíšovi: „Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhnout satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odušeno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu svatému, nedojde oduštění navěky, ale bude viněn věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“ Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. dubna 2018

Politické události

Zeman přijal na Hradě amerického velvyslance Kinga

Prezident Miloš Zeman na Hradě přijal amerického velvyslance Stephena Kinga. Zabývali se ekonomickou spoluprací obou zemí a mluvili také o 100. výročí založení Československa, uvedl po schůzce mluvčí Hradu Jiří Ovčáček. Dodal, že prezident s Kingem vedli přátelský rozhovor a velvyslanec má dveře na Hrad vždy otevřené. Podle ředitele hradní diplomacie Rudolfa Jindráka se neřešily sporné body týkající se třeba vyhoštění ruských diplomatů nebo vydání údajného ruského hackera Jevgenije Nikulina do USA.

Jindrák novinářům řekl, že šlo o první schůzku po prosincovém předání pověřovacích listin. "Schůzka se domlouvala delší dobu, ale z termínových důvodů vyšla teprve nyní," uvedl. Tématem podle něj byla zejména ekonomická spolupráce a spolupráce se Spojenými státy třeba v bezpečnostní oblasti. "Myslím si, že to byla velmi dobrá schůzka," řekl. Potvrdil, že na její závěr Zeman Kingovi řekl, že má dveře na Hrad otevřeny.

Jindrák poznamenal, že při přípravě schůzky se s velvyslancem shodli, že již uzavřené věci typu vyhoštění ruských diplomatů nebo vydání Nikulina se již nebudou otevírat. King podle něj poděkoval za české angažmá v Sýrii a za to, že v zemi česká diplomacie zastupuje i Spojené státy.

V Jeruzalémě bude honorární konzulát České republiky, možná i České centrum

Česko během několika měsíců otevře honorární konzulát v Jeruzalémě, uvedl na dotaz ČTK předseda vlády v demisi Andrej Babiš (ANO). Zvažuje se také otevření Českého centra při plánované návštěvě prezidenta Miloše Zemana v Izraeli na konci letošního roku, dodal. Česká republika podle Babišova vyjádření tímto krokem nenaruší společný postoj Evropské unie ani rezoluce OSN, které se vztahují k Jeruzalému.

"V řádu několika měsíců hodláme otevírat honorární konzulát v Jeruzalémě," uvedl Babiš. "Aktuálně se také vyhodnocuje situace a jako jedna z variant je zvažováno otevření Českého centra v Jeruzalémě, pokud možno v závěru roku a v návaznosti na zamýšlenou návštěvu prezidenta ČR v Izraeli," dodal premiér v demisi.

Případné otevření pobočky Českého centra, jehož činnost spočívá především v podpoře kulturních projektů, podle Babiše nepovede k podpoře konfliktu mezi Palestinci a Izraelci. "Tímto krokem by nedošlo k porušení společné zahraniční politiky EU či plnění příslušných rezolucí RB OSN," napsal.

OSN i EU ve svých postojích zdůrazňují, že Jeruzalém by v budoucnu měl být hlavním městem jak Izraele, tak budoucího státu Palestina. I s ohledem na to mají státy své zastoupení v Tel Avivu.

Česká hymna by se podle politiků neměla měnit

Podoba české hymny by se podle politiků neměla měnit, jak navrhuje Český olympijský výbor (ČOV). Prezident Miloš Zeman prohlásil, že státní symboly nejsou módní doplňky. Ministr kultury v demisi Ilja Šmíd dokonce označil novou verzi hymny představenou ČOV za kýč. Podle ministra zahraničí Martina Stropnického (ANO) je síla české hymny v její prostotě. ČOV sdělil, že chtěl hlavně vyvolat diskusi o podobě hymny.

ČOV představil novou verzi hymny společně s autorem úprav, skladatelem Milošem Bokem, počátkem měsíce. Podle záměru iniciátorů by měla být hymna sebevědomější a vlastenečtější, případně také delší. U řady politiků se ale nápad výboru setkal s odporem. "Na hymnu se nemá sahat. Věci, jako je hymna, státní vlajka a některé další státní symboly, by měly kvůli tradici zůstat zachovány a neměly by se měnit jako módní doplňky," uvedl prezident v pořadu Týden s prezidentem na TV Barrandov.

"Podle mého osobního názoru česká hymna nepotřebuje žádnou revizi, žádnou instrumentální úpravu. Myslím, že to, co předkládá olympijský výbor, je nevкусem a kýčem," řekl ministr kultury Šmíd. "Myslím, že se u nás najde málokdo, kdo by neměl rád naši hymnu. Prosím, nevylepšujeme ji. Je to jímavá a prostá píseň. V tom je její síla," sdělil ministr zahraničí Stropnický.

Český olympijský výbor v tiskovém prohlášení tvrdí, že nikdy neměl ambici, prosazovat novou verzi hymny od skladatele Boka. Pouze chtěl

vyvolat veřejnou debatu o podobě hymny na celonárodní úrovni. "Jsme rádi, že téma vyvolalo spoustu emocí, že se o ní všude diskutuje. Nová nahrávka vznikla proto, aby vyvolala debatu, nic jiného. Naše verze nenutíme," sdělil v prohlášení předseda ČOV Jiří Kejval.

V Česku bylo registrováno přes 100 případů spalniček

V Česku bylo registrováno více než 100 případů spalniček. Nejvíce v Praze (70) a Středočeském kraji (13), v ostatních krajích maximálně jednotky případů. ČTK o tom informovalo ministerstvo zdravotnictví. V posledních několika letech byly většinou jednotky případů, loni epidemie v Moravskoslezském kraji. Počty případů stoupají po celé Evropě.

V Libereckém kraji zaznamenali hygienici šest případů spalniček, v Pardubickém pět, Jihomoravském čtyři, v Jihočeském a Královéhradeckém po dvou a v Plzeňském jeden. V ostatních krajích nebyl výskyt spalniček zaznamenán.

Očkování proti spalničkám je v Česku povinné, je součástí takzvané MMR vakcíny, která obsahuje také protilátky proti zarděnkám a příušnicím. K zajištění kolektivní imunity je podle odborníků nutná proočkovanost nad 95 procenty, současná je asi 90 procent. Imunita vzniká očkováním může po 30 až 40 letech postupně slábnout. V Česku se očkuje proti spalničkám od roku 1969. Úmrtí na tuto nemoc v ČR nebylo zaznamenáno od roku 1980. Nemoc začíná podobně jako nachlazení horečkou, kašlem, rýmou, světloplachostí a zarudnutím očních spojivek. V ústech se objeví

bělavé tečky se zarudlým okolím, po několika dnech červená vyrážka, která začíná vřadu na krku a šíří se na obličej, břicho i končetiny.

Senát podpořil nový návrh na mírnou toleranci alkoholu u cyklistů

Horní komora podpořila nový senátorský návrh, aby cyklisté nebyli pokutováni za jízdu pod mírným vlivem alkoholu. Zrušení nulové tolerance k alkoholu za řidítky bicyklů by se mělo vztahovat na cyklostezky i silnice třetí třídy, což část senátorů kritizovala. Pro zamítnutí návrhu ale hlasovala jen necelá třetina přítomných senátorů, a to zejména zástupci lidovců.

Novela zákona o silničním provozu počítá s tím, že cyklisté by mohli mít v krvi 0,5 promile, podobně jako v Německu. V Rakousku či Polsku je limit ještě vyšší. Navrhovaný limit odpovídá skleničce vína nebo dvěma desetistupňovým pivům, uvedl za předkladatele senátor Jiří Vosecký (STAN).

Návrh také počítá se snížením maximální pokuty pro cyklisty za porušení pravidel na 500 korun. Nyní jim hrozí až 20.000 korun. "Restriktci jsme nikdy nenaučili lidi, aby se chovali zodpovědně," poznamenal k tomu Vosecký. Pokud by ale cyklista způsobil dopravní nehodu, vztahovaly by se na něj sankce jako na ostatní účastníky silničního provozu.

Konvoj osvobození připomněl v Praze konec druhé světové války

Konvoj s více než dvěma desítkami historických vozidel americké armády 27. dubna v Praze připomněl osvobození Československa na konci druhé světové války. Přiznivci vojenské historie

projeli v autentických vozidlech a historických uniformách centrem Prahy. Před americkou ambasádou na Malé Straně je pozdravil americký velvyslanec Stephen King.

"Před 73 lety přišli do Evropy mladí američtí muži a ženy, aby bránili hodnoty, které máme jako spojenci společné. Šlo především o svobodu, demokracii a respekt k lidské důstojnosti. Nyní je naší společnou zodpovědností a povinností tyto hodnoty udržovat a chránit. Musíme bránit hodnoty, pro které tolik lidí bojovalo a zahynulo," řekl King účastníkům konvoje a lidem, kteří si před ambasádu přišli osvobození země připomenout.

Konvoj osvobození je podle organizátorů nejen poctou všem vojákům americké armády, kteří se na osvobození podíleli, ale i "splněním přání" amerického generála George Pattona osvobodit Prahu. Patton ale před 73 lety dostal jiné rozkazy a americké jednotky se musely zastavit na demarkační linii u Rokycan.

Vozidla se na letošních oslavách nejprve seřadila na malostranské náplavce u Kampy, poté se ozdobena americkými vlajkami vydala před americkou ambasádu. Tam je kromě zástupců ambasády vítala zhruba stovka lidí, kteří se na historická vozidla přišli podívat. Od ambasády vyrazila auta před 11:00 na Hradčanské náměstí a dále k Rudolfínu, kde si budou moci auta prohlédnout další lidé.

Na čarodějnice bylo skoro třikrát víc požárů než jindy

Poslední dubnový den, na kdy připadá tradiční pálení čarodějnic, vyjížděli hasiči v celé zemi ke 136 požárům. Je

to skoro třikrát víc než v jiné dny, dlouhodobý denní průměr je 47. Zaznamenali přitom skoro 50 požárů travních a lesních porostů, které mohou souviset s čarodějnickými oslavami, informovala na webu mluvčí hasičů Nicole Zaoralová.

"Ve srovnání s předchozím rokem byla letošní noc z 30. dubna na 1. května pro zasahující hasiče výrazně rušnější, a to zejména díky suchému počasí, vysokým denním teplotám a silnému větru s nárazy až kolem 20 metrů za sekundu," uvedla Zaoralová. Například loni hasiči evidovali 30. dubna dohromady 81 požárů, v roce 2016 jich bylo 120.

Meteorologové vydali pro většinu ČR výstrahu na zvýšené riziko požárů a silný vítr. Pražský magistrát kvůli tomu vyhlásil až do odvolání zákaz rozdělování ohňů, který se dotkl velkých organizovaných akcí i domácích táboráků. Hasiči v hlavním městě navzdory zákazu během takzvané filipojakubské noci vyjížděli k 15 událostem - osm ohňů uhasili oni nebo sami lidé, které je pořádali, sedmkrát šlo o planý poplach.

"S největším počtem požárů se potýkali hasiči ve Středočeském i Moravskoslezském kraji a též v hlavním městě Praze. Naopak nejklidnější noc měli hasiči v Karlovarském a Olomouckém kraji," uvedla Zaoralová.

Ze Slovenska

Tisíce Slováků vyšly do ulic Bratislavy, žádaly předčasné volby

Více než dva tisíce lidí se zúčastnilo na bratislavském Náměstí Slovenského národního povstání protestní akce, během níž účastníci žádali vypsaní předčasných voleb.

Pro svůj záměr na místě sbírali podpisy pod petici za vypsaní referenda o předčasných volbách. Akce navázala na masové protesty vyvolané únorovou vraždou novináře Jána Kuciaka a jeho přítelkyně.

„Máme už 80 tisíc podpisů. K vypsaní referenda o předčasných volbách je potřeba 350 tisíc podpisů,“ řekl jeden z mladíků s petičními archy. Organizátoři by chtěli spojit referendum s podzimními komunálními volbami.

Protest tentokrát nezorganizovala iniciativa Za slušné Slovensko, ale několik dalších, které mají vesměs kritický názor na současnou vládní koalici strany Směrsociální demokracie, Slovenské národní strany a strany Most-Híd.

Matej Hložník z iniciativy Hněvám se konstatoval, že v jiných slovenských městech se žádné akce nekonají. „Nebýlo naším cílem dělat taková masová shromáždění, jako zorganizovala iniciativa Za slušné Slovensko. Chceme oslovit hlavně ty, kteří nás trochu znají a vědí o co nám jde,“ řekl Hložník, který odmítá, že za iniciativou stojí nějaká politická strana.

Po několika týdnech poté, co byla těla mladého novináře a jeho snoubenky objevena a do médií se dostaly první informace o možném propojení italské mafie na nejvyšší politiky v zemi, podala demisi vláda premiéra Roberta Fica a nastoupil kabinet premiéra Petra Pellegriniho. Ten však sestavily stejné politické strany.

Slovenský premiér musí vysvětlit,

kde vzal na luxusní byt

Nový premiér Peter Pellegrini (Směr) není ve funkci ještě ani dva týdny a už řeší

stejný problém jako jeho předchůdce Robert Fico. Musí vysvětlit, kde vzal peníze na svůj byt, píše server Sme.sk.

Ministerský předseda si koupil byt za částku, která neodpovídá jeho příjmům. Za třípokojový byt v developer-ském projektu J&T s názvem Zuckerman del v bratislavském podhradí na nábreží Dunaje zaplatil 410 tisíc eur (10,38 miliónu korun). Na částku 164 tisíc eur (4,15 miliónu Kč) má hypotéku u Tatrabanky, zbývajících 246 tisíc eur (6,23 miliónu Kč) platil z vlastních zdrojů.

Vzhledem k tomu, že má od roku 2006 oficiálně příjem jen za různé veřejné funkce, jeho výdělek lze vyčíslit poměrně podrobně, píše server Sme.sk. Během 12 let vydělal 460 až 480 tisíc eur čistého (asi 12 miliónů Kč).

Pokud se odpočítají odhadem náklady na hypotéku, nájemné, auto a další běžné výdaje, vychází, že si premiér nemohl tak drahý byt dovolit, upozornil Denník N.

Pellegrini platí ještě další dvě hypotéky, a to za byt v novostavbě v Banské Bystrici a za luxusní chatu na Králikoch. Navíc měl drahý vůz značky Lexus a mezi jeho koníčky patří například amatérské létání, což je také velmi finančně náročné hobby.

Ekonomika

Odbory budou prosazovat 5 týdnů dovolené

či kratší pracovní dobu

Zkrácení pracovní doby o 2,5 hodiny týdně či uzákonění pěti týdnů dovolené pro všechny bude v příštích letech prosazovat Českomoravská konfederace odborových svazů (ČMKOS). Usilovat bude i o zrušení karenční do-

by a dřívější odchod do penze pro pracovníky v náročných profesích. Úkoly pro příští roky schválili v Praze odboráři a odborárky na sjezdu ČMKOS.

ČMKOS je největší odborová centrála v zemi. Zastřešuje 29 svazů s asi 310.000 členů. Pro příští období účastníci sjezdu uložili předákům osm hlavních úkolů. Prvním z nich je prosazování kratší pracovní doby. Podle představ odborářů by se měla zkrátit týdně o 2,5 hodiny ze 40 na 37,5 hodiny.

"Zkracování pracovní doby je zodpovědné, může to pomoci i v tvorbě pracovních míst," řekl předák ČMKOS Josef Středula, kterého odboráři na sjezdu zvolili do čela centrály na další čtyři roky. Podle Středuly kratšímu pracovnímu týdnu bude nahrávat i nastupující digitalizace.

Podle odborů Češi stráví v práci mnohem více času než jejich kolegové z jiných států EU. Středula uvedl, že německý zaměstnanec ročně v průměru odpracuje 1077 hodin, ten český pak zhruba o 270 hodin víc. "Lidé jsou tu před důchodem pak také mnohem víc unaveni," podotkl šéf odborů.

ČMKOS chce v příštích letech prosazovat i pětítýdenní dovolenou pro všechny. Podle zákoníku práce mají nyní pracovníci nárok na čtyři týdny volna. Odbory by chtěly dosáhnout i uzákonění dřívějšího odchodu do důchodu pro lidi v náročných profesích a ve zdraví škodlivém pracovním prostředí.

EU pozastavila ČR dotační program, projekty bude zatím hradit stát

Evropská komise pozastavila Česku kvůli vysokému počtu pochybení dotační program Podnikání a inovace pro

konkurenceschopnost o objemu 114 miliard korun. Podle firemních sdružení se to dotkne tisíců podniků. Dotované projekty ale budou pokračovat, dočasně je bude Česko hradit z národních zdrojů. Program je stěžejním pro podporu českých podnikatelů v programovém období 2014 až 2020. Firmy požádaly o podporu z programu pro 13.000 projektů, z toho 4500 žádostí již splnilo podmínky a má přislíbeno celkem 45 miliard korun.

Dotační program spadající pod ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO) pozastavila Evropská komise, která je orgánem EU, po provedení auditu. Prověrka totiž na konci loňského roku odhalila u dotovaných projektů čtrnáctiprocentní chybovost. Podle auditu byl problém hlavně v nastavení pravidel pro podpořené projekty, které si dokážou samy vydělat. Tito podnikatelé měli očekávaný čistý zisk odečíst od požadovaných peněz, což se ale v řadě případů nestalo.

V programovém období 2014 až 2020 může Česko čerpat z evropských fondů celkem asi 600 miliard korun. Ke konci letošního roku Evropská komise vyhodnotí země a jejich programy podle toho, jak plní své závazky vůči strategii Evropa 2020. V případě neplnění může Česko přijít o šest procent z přidělené částky. V programovém období 2007 až 2013 mohlo Česko čerpat zhruba 700 miliard, z toho asi čtyři procenta nebyla vyčerpána.

ČR má pětiletou výjimku na používání rumového éteru v tuzemáku

Česká republika a Slovensko dostaly od Evropské komise (EK) na dalších pět let výjimku v používání tra-

dičního rumového éteru k výrobě alkoholického nápoje prodáváného pod označením tuzemák. České likérky rozhodnutí vítají, stejně jako Unie výrobců a dovozců, která se bude snažit Evropskou komisi přesvědčit, že aroma zdraví neškodí. Výjimka neplatí pro výrobce cukrovinek, podle Potravinářské komory ČR si ale se zaváděním nových chutí výrobci poradili.

"Aroma je v této podobě užíváno více než 100 let a žádné jeho nežádoucí účinky nikdy prokázány nebyly," řekl ČTK generální ředitel největší české likérky STOCK Plzeň-Božkov Jan Havlis. Udělení výjimky podle něj poskytne výrobcům dostatečnou dobu pro další analýzu aroma. "Bude tak dostatek času prokázat EFSA jeho nezávadnost, případně pro úpravu tak, aby vyhovovalo veškerým novým požadavkům EFSA, a přitom splnilo i senzorické kvality požadované zákazníkem," dodal.

"Dopadlo to dobře. Nemusíme vymýšlet nové technologie a náhražky. Budeme dělat rum takový, jako ho tady děláme 150 let, nikomu to nikdy nevadilo. Furan, o který se jedná, je obsažený v 90 procentech potravin a bohužel to nejvíc zajímá u rumu, a ne u jiných potravin," upozornil ředitel jindřichohradecké likérky Fruko-Schulz Josef Nejedlý. Marketingová ředitelka prostějovské Palírny U Zeleného stromu Zuzana Behová v komentáři uvedla, že zvítězil zdravý rozum.

Kurzovní lístek

30. 4. 2018 (střed)

EUR, 1	25,540
Kanada, 1	16,432
USA, 1	21,144

Kultura

**V 86 letech zemřel v USA
oscarový režisér
Miloš Forman**

V USA zemřel oscarový režisér Miloš Forman. Jeho manželka Martina Formanová telefonicky ČTK řekla, že zemřel náhle 13. dubna po krátké nemoci. Čáslavskému rodákovi bylo 86 let. "Jeho odchod byl klidný a po celou dobu byl obklopen rodinou a svými nejbližšími," dodala. Poslední rozloučení bude v úzkém rodinném kruhu, řekla.

Forman, zdaleka nejúspěšnější český filmař, získal za své snímky dva Oscary, na kontě má i tři Zlaté glóby či francouzského Césara. Absolvent pražské FAMU debutoval v roce 1963 snímkem *Kdyby ty muziky nebyly* a *Konkurs*. Prvním celovečerním filmem byl *Černý Petr*, pro československou kinematografii pak natočil ještě snímky *Lásky jedné plavovlásky* (1965) a *Hoří, má panenko* (1967).

Největší slávy se Formanovi dostalo po jeho odchodu do Ameriky na konci 60. let. V USA po nepříliš úspěšném *Taking Off* prorazil oscarovým *Přeletem nad kukaččím hnízdem* (1975). Další filmy, *přepis muzikálu Vlasy* (1979) a *Ragtime* (1981), uspěly více v Evropě než v Americe, *Amadeus* (1984) ale získal osm Oscarů. Po filmech *Lid versus Larry Flynt* (1996) a *Muž na měsíci* (1999) stál Miloš Forman naposledy za kamerou před více než deseti lety, když ve Španělsku natáčel *Goyovy přízraky* (2006).

Na Formanovo úmrtí reagoval s lítostí český ministr kultury Jiří Šmíd, podle něhož odešel člověk s osobitým a originálním pohledem na lidské žití, jehož peripetie, absurditu, barevnost i krásu

uměl mistrně zachytit. Premiér Andrej Babiš na twitteru napsal, že ho Formanovo úmrtí zasáhlo, byla to podle něj nejvýraznější a nejúspěšnější postava českého filmu.

**Na Hradě je k vidění obálka
ukrývající poslední
Masarykova slova**

Ještě několik dní zbývá do otevření zapečetěné obálky, do které Jan Masaryk uložil zapsaná poslední slova svého otce Tomáše Garrigua Masaryka. Ačkoli na zveřejnění obsahu obálky si Češi ještě počkají, samotnou obálku si mohou až do konce května prohlédnout na výstavě, která se koná v Císařské konírně Pražského hradu ke 100. výročí vzniku československého státu. Výstava s názvem *Labirint dějin českých zemí* se věnuje 17 hlavním tématům českých a československých dějin a v jejich rámci představuje konkrétní příběhy, které formovaly stát od desátého do 21. století. Návštěvníci si tak mohou prohlédnout originály či faksimile archiválií i trojrozměrné exponáty, které přibližují jednotlivá období vývoje státu.

**Z bytu Jaroslava Foglara
se stane rezidence
pro spisovatele**

Byt Jaroslava Foglara v Křišťanově ulici na Žižkově bude od podzimu sloužit spisovatelům a překladatelům dětské literatury k měsíčním pobytům. Novinářům to řekl předseda správní rady Skautské nadace Jaroslava Foglara Tomáš Šídlo. Nadace byt, kde spisovatel žil přes 20 let až do své smrti, vlastní.

"Je to způsob, jakým foglarovské sdělení nést i do budoucnosti vznikem nových děl v dětské literatuře a překladem českých literárních děl do cizích jazyků," uvedl Šídlo. Doplnil, že projekt vzniká ve

spolupráci s Českým literárním centrem a s Mezinárodním výborem pro dětskou knihu. Už nyní podle něj nadace zaznamenala zájem o pobyty ze strany autorů z různých koulí světa, například i z Afriky nebo Jižní Ameriky.

Spisovatel se skautskou přezdívkou *Jestřáb* žil v žižkovském domě s číslem popisným 18 v letech 1978 až 1999, kdy zemřel. Byt stejně jako autorská práva ke svému dílu odkázal nadaci, ve které byl předsedou. Ta však krátce po jeho smrti kvůli nedodržení zákona zanikla a o dědictví se zároveň přihlásil Foglarův synovec. Následovaly vleklé soudní spory, dědictví však nakonec skončilo u nástupnické Skautské nadace Jaroslava Foglara. Ta získala i spisovatelův byt, který byl 16 let zapečetěn.

Sport

**Hokejisté Brna vyhráli
v Třinci 4:1 a slaví
rekordní 13. titul**

Hokejisté Komety Brno obhájili titul v extralize a slaví rekordní 13. triumf v historii. V pátém finálovém utkání vyhráli v Třinci 4:1 a ovládli sérii 4:1 na zápasy. V čele historické tabulky šampionů nejvyšší soutěže se Kometa, která se loni vrátila na trůn po 51 letech, osamostatnila před Duklou Jihlava. Ta s 12 tituly krakovala od roku 1991. Zopakovat triumf dokázali Brňané jako první klub od roku 2007, kdy přebírala zlato druhý rok za sebou pražská Sparta.

**Nominaci hokejistů
na MS doplnili obránci
Hronek a Šulák**

Obránci Filip Hronek a Libor Šulák z farmy Detroitu z Grand Rapids doplnili nominaci českých hokejistů na mistrovství světa v Dánsku. Dva-

cetiletý Hronek, který strávil na farmě Detroitu celou sezonu, může v národním týmu debutovat. O čtyři roky starší Šulák, jenž téměř celý ročník strávil ve finském Pelicans Lahti, startoval na loňském světovém šampionátu v Paříži.

Do MS vstoupí Jandačův výběr v sobotu 5. května ve 20:15 zápasem se Slovenskem. Ve skupině A narazí i na Švédsko, Švýcarsko, Rusko, Bělorusko, Francii a Rakousko.

Širší nominace ČR na MS v Kodani a Herningu (4.-20. května):

Brankáři: Pavel Francouz (Čeljabinsk/KHL), David Rittich (Calgary/NHL), Dominik Hrachovina (Tappara Tampere/Fin.).

Obránci: Michal Moravčík, David Sklenička (oba Plzeň), Filip Hronek, Libor Šulák (oba Grand Rapids/AHL), David Musil (Třinec), Martin Pláněk (Hradec Králové), Filip Pyrochta (Liberec), Michal Jordan (Chabarovsk/KHL), Adam Polášek (Soči/KHL), Radko Gudas (Philadelphia/NHL).

Útočníci: Andrej Nestrašil, Robin Hanzl (oba Nižněkamsk/KHL), Michal Řepík (Sparta Praha), Martin Kaut (Pardubice), Martin Nečas (Kometa Brno), David Šťastný (Zlín), Roman Červenka (Fribourg - Gottéron/Švýc.), Dominik Kubalík (Ambri-Piotta/Švýc.), Roman Horák (Podolsk/KHL), Robert Kouřal (Davos/Švýc.), Radek Faksa (Dallas/NHL), Tomáš Plekanec (Toronto/NHL), Dmitrij Jaškin (St. Louis/NHL), Tomáš Hyka (Chicago Wolves/AHL), Filip Chytil (NY Rangers/NHL).

*Podle České tiskové kanceláře
připravila Jana Korečková.
Olomouc, Česká republika*

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Budeme mít nového blahoslaveného?

Začíná proces blahořečení biskupa Hloucha

Českobudějovický biskup Vlastimil Kročil 29. března při mši svaté se svěcením olejů v katedrále sv. Mikuláše oznámil souhlas Svatého stolce s procesem blahořečení českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Zahájení beatifikačního procesu kněžím následně oznámí ve svých farnostech s výzvou pro svědky života J. Hloucha, kteří mohou dosvědčit oprávnění jeho blahoslavení či podat svědectví proti.

„Je mi potěšením po náležitém přezkoumání odpovědět..., že ze strany Svatého stolce nic nebrání tomu, aby proces beatifikace a kanonizace jmenovaného Služebníka Božího Josefa Hloucha mohl být dokončen,“ odpověděl Angelo kardinál Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení, v dopise reagujícím na žádost biskupa Kročila z listopadu 2017. Tomu všemu předcházelo schválení zahájení diecézní fáze beatifikačního procesu ze strany ČBK.

Získáním tohoto povolení se otevírá etapa kanonizačního procesu, v němž diecézní komise vyslechne jednotlivě všechny svědky a shromáždí svědecký materiál, který po skončení šetření odešle Kongregaci pro svatořečení do Říma. Při dopolední mši svaté tak postulátor procesu M. Weiss a členové pracovního týmu, který bude pracovat na shromáždění potřebných dokumentů a podkladů, rovněž složili do rukou biskupa Vlastimila Kročila předepsané sliby. Složením slibu a přijetím dekretu začala veřejná fáze diecézního procesu beatifikace.

„Možná to bude ještě dlouhá cesta, možná kratší, ale v každém případě to bude cesta velmi náročná, na jejímž konci však bude - jak pevně věřím a modlím se za to - prohlášení Božího služebníka Josefa Hloucha za blahoslaveného. Vždyť tento v pověsti svatosti zesnulý biskup je znám především svou mimořádnou a neutuchající láskou k bližním, odpuštěním pronásledovatelům a pevnou vírou, kterou osvědčil i v letech nesvobody, internace a krutého teroru“, říká ke dnešní události biskup Vlastimil Kročil, který ve velikonočním pastýřském listu prosí věřící o modlitbu za zdárný průběh procesu svatořečení.

Věřící jsou taktéž žádáni, aby vydali svědectví o ctnostech života Josefa Hloucha, nebo překážce, která by mohla zabránit procesu jeho svatořečení. Současně mohou poskytnout písemnou korespondenci s Josefem Hlouchem či týkající se jeho osoby. Tito svědci se mohou písemně přihlásit postulátorovi procesu Prof. Martinu Weissovi.

Ve výroční den úmrtí biskupa Hloucha 10. června 2018 biskup Kročil zveřejní v katedrále sv. Mikuláše text modlitby za zázrak na přímluvu Josefa Hloucha a vyzve k ní věřící. Dojde-li k vyslyšení prosb připisovaných přímluvě Josefa Hloucha (záračné uzdravení či jiná mimořádná skutečnost), bude tato záležitost prošetřena dle daných postupů a za pomoci odborníků jmenovaných diecézním biskupem.

Mons. ThDr. Josef Hlouch (1902 – 1972) byl devátý českobudějovický biskup (1947 – 1972), který se narodil 26. 3. 1902 v Lipníku u Třebíče. Na kněze vysvěcen 5. 7. 1926 v Olomouci. Promován doktorem teologie a profesorem byl na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Českobudějovickým biskupem byl Hlouch jmenován 25. 6. 1947 a konsekrován 15. 8. 1947 apoštolským

intenciem Xaveriem Ritterem v Olomouci. Do úřadu byl uveden 7. 9. 1947 v Českých Budějovicích, ale od května 1950 ho představitelé komunistické moci internovali ve své rezidenci. Od března 1952 pak musel pobývat mimo diecézi, do které se mohl vrátit až 9. 6. 1968, kdy se ujal svého úřadu. V letech 1969 – 1971 provedl generální opravu katedrály sv. Mikuláše. Zemřel 10. 6. 1972 v Českých Budějovicích. Je pohřben na hřbitově u sv. Otýlie.

Gaudete et exsultate:

Nová apoštolská exhortace

papeže Františka zve ke svatosti

Vatikan 9. dubna zveřejnil novou apoštolskou exhortaci papeže Františka nazvanou *Gaudete et exsultate* (Radujte se a jásejte) – O povolání ke svatosti v dnešním světě. Ta vybízí k nespokojenosti s průměrností a zve ke svatosti, k jejímuž dosažení napomůže - kromě jiného - i smysl pro humor. Český překlad se připravuje.

Ve své třetí apoštolské exhortaci (předcházely jí *Evangelii gaudium* a *Amoris laetitia*) reflektuje papež František povolání ke svatosti a jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. „Mým skromným cílem je návrh praktického způsobu, jak v dnešní době odpovědět na povolání ke svatosti,“ píše v úvodu listu papež František.

Exhortace *Gaudete et exsultate* je rozdělena do pěti kapitol a začíná meditací nad její výzvou. Svatý otec pak dále promýšlí dva „rafinované nepřátele svatosti,“ za které považuje současný gnosticismus a pelagianismus.

Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše. Ve třetí kapitole se papež František zamýšlí nad tím, co člověk musí udělat, aby byl dobrým křesťanem. Odpověď je podle něj jasná – každý musí udělat po svém to, co nám říká Ježíš v Kázání na hoře.

Avšak jestliže nám blahoslavenství ukazují, jak vypadá svatost, tak nám evangelium také dává určitá kritéria, podle kterých budeme posuzováni: „Hladověl jsem a dali jste mi jíst, žíznul jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestách a ujali jste se mne, byl jsem nahý a oblékli jste se mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.“ (Matouš 25,35-36)

Čtvrtá kapitola exhortace je zasvěcená „určitým aspektům povolání ke svatosti“, které papež František považuje v dnešním světě za obzvláště významné: patří mezi ně houževnatost, trpělivost a pokora; radost a smysl pro humor; odvaha a nadšení, svatost v pospolitosti; neustálá modlitba.

Nakonec papež František navrhuje, jak prakticky žít povolání ke svatosti. „Život křesťana je neustálý boj. Potřebujeme sílu a odvahu, abychom odolali ďábelským pokušením a hlásali evangelium.“

V poslední kapitole mluví Svatý otec o důležitosti „boje“ a „bdělosti“ a vyzývá nás, abychom využívali dar rozlišování, „což je více než nezbytné“ ve světě, který se nás tak často snaží odradit od naslouchání hlasu Pána. „Je mojí nadějí, že tento list pomůže církvi, aby znovu obnovila touhu po svatosti,“ uzavírá exhortaci papež František.

Podle zpráv České biskupské konference

Kardinál Dominik Duka se dožívá 75 let

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP 26. dubna oslavil 75. narozeniny.

Úřadu pražského arcibiskupa se ujal v roce 2010, kdy ho jmenoval papež Benedikt XVI. nástupcem kardinála Miloslava Vlků.

V roce 2012 pak byl jmenován kardinálem.

Je předsedou ČBK a Stálé rady ČBK a je také široce zapojen do společenského a kulturního života prostřednictvím nejrůznějších institucí.

Původním jménem Jaroslav Duka se narodil 26. dubna 1943 v Hradci Králové a vyrůstal v rodině vojáka z povolání. Školní vzdělání absolvoval v Hradci Králové, kde v roce 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu bylo z kádrových důvodů zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960–1962) a vyučil se strojním zámečnickem. V letech 1962–1964 absolvoval základní vojenskou službu a vrátil se na své pracoviště.

V roce 1965 byl po dlouhých průtazích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. ledna 1968 vstoupil tajně do dominikánského řádu - na území Československa zakázaného a ilegálně žijícího - a přijal řádové jméno Dominik. 6. ledna 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze: Chlum svatě Máří, Jáchymov a Nové Město (dnes jde o oblast diecéze plzeňské). 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V roce 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě“, pracoval pak patnáct let jako rýsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. Od roku 1975 do roku 1986 byl vikářem provinciála a současně v letech 1976–1981 magistrem kleriků. Spolupracoval na zřízení tajného řádového studijního centra a organizoval náboženskou činnost mladé dominikánské generace na území Československa. V roce 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě.

V roce 1981 byl odsouzen za „maření státního dozoru nad církvemi“ podle § 178 trestního zákona 218/49 Sb. Patnáct měsíců byl vězněn v Plzni-Borech za řádovou činnost, organizování studia

dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do roku 1998.

Po listopadu 1989 byl nejprve sekretářem a později předsedou Konference vyšších řeholních představených v ČR a viceprezidentem Unie evropských KVŘP (1992–1996). Přednášel jako odborný asistent biblistiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Papežem Janem Pavlem II. byl 6. listopadu 2004 jmenován apoštolským administrátorem diecéze litoměřické. Tuto funkci vykonával do 22. listopadu 2008.

13. února 2010 byl papežem Benediktem XVI. jmenován 36. arcibiskupem pražským. Pražskou arcidiecézi slavnostně převzal při mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha dne 10. dubna 2010. Dne 21. dubna 2010 byl zvolen předsedou ČBK. O slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2012 papež Benedikt XVI. oznámil, že bude 18. února 2012 při veřejné konzistoři jmenován kardinálem.

Je držitelem řady vyznamenání a uznání a je široce zapojen do společenského a kulturního života. Je členem Vědecké rady KTF UK Praha. Je předsedou správní rady Českého katolického biblického díla, členem Konfederace politických vězňů, čestným redaktorem Salve – revue pro teologii, kulturu a duchovní život, členem redakce Mezinárodní katolické revue Communio. Napsal celou řadu monografií a je autorem desítek článků v domácích i zahraničních sbornících, časopisech odborných i popularizujících, a v denním tisku.

Bože, tys vyvolil svého služebníka Dominika za nástupce apoštolů a pastýře svého lidu; naplň ho duchem rady a síly, duchem poznání a lásky, aby dobře plnil své poslání a budoval církev jako znamení spásy pro celý svět. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Kardinál Josef Beran se vrátil do vlasti

Pokračování ze str. 2

Dne 29. prosince vydal arcibiskup Beran „milému duchovenstvu světskému a řeholnímu“ list, kterým vyhlásil rok 1947 rokem svatovojtěšským (950 let od mučednické smrti).

Slibný vývoj ve společnosti a církvi však přerušil únor 1948. Na vládní krizi v Československu reagoval arcibiskup Beran ve svém pastýřském listě slovy: „Vzpamatujte se! Věřim, že nechcete rozdmýchovat bratrovražedné boje, ale takto se jim nevyhnete. Zamyslete se nad svou odpovědností! Udržujte právní řád! Neničte odkaz prezidenta Osvoboditele! První cestou se dosáhne trvalejších reforem, i těch nejradikálnějších!“ Jeho výzvu však přehlušily převratové události.

Po uchopení moci komunisty byly nejprve zlikvidovány politická opozice a demokratické síly. V procesu kontroly občanské společnosti se režim zaměřil také na katolickou církev, která ohrožovala jeho mocenský monopol. Vztah státu a církve se dostal do nové roviny. Český episkopát v čele s arcibiskupem Beranem se ocitl v situaci, kdy měl jako první vyjednat podmínky, které by umožnily existenci katolické církve v komunistickém státě, a to v době vyostřeného bipolárního konfliktu mezi Východem a Západem. Arcibiskup čelil stupňující se represi komunistů vůči církvi, trval na respektování její vnitřní autonomie a vzdoroval snahám komunistického režimu o získání kontroly nad jejím fungováním. Jeho postoj a jednota biskupského sboru stavěly církev do role poslední rezistentní instituce ve státě, která ještě odolávala podřízení komunistům.

Ve strahovském klášterním kostele pronesl arcibiskup Beran veřejně dne 18. června 1949 jedno ze svých posledních kázání, ve kterém vyzývá věřící lid k větší jednotě s biskupem, k vytrvalosti a lásce ke Kristu v této těžké době. O den později, v neděli 19. června 1949, se o slavnosti Božího Těla měl konat průvod. Katedrálu obsadili členové Lidových milicí a příslušníci StB, kteří zde vyvolali provokaci. Bohoslovcům, kteří chránili arcibiskupa svými těly se ještě podařilo jej odvést do arcibiskupského paláce.

Arcibiskup se stal vězněm ve vlastním domě a tím začala jeho internace, která se protáhla na plných 16 let. 7. března 1951 byl odvezen do Roželova u Rožmitálu, bývalého sídla pražských arcibiskupů. Již 24. března 1951 byl převezen do Růžodolu u Liberce. 17. dubna 1953 byl převezen do Myštévsi u Bydžova, kde mu byly k obsluze určeny dvě řádové sestry. 20. prosince 1957 byl odvezen do Paběnic blízko Čáslavi. V prosinci 1959 začal postonávat. V pankrácké nemocnici mu zjistili uskrpnutí kýly a operovali ho. 5. října 1963 podepsal po dohodě se Svatým Stolicem slib socialistické republiky a bylo mu oznámeno, že mu prezident udělil milost a arcibiskup byl spolu s biskupem Skoupým a se třemi sestrami převezen do Mukařova u Říčan. Přívál návštěv byl ovšem trnem v oku politickým odpůrcům a tak byl dne 2. května 1964 arcibiskup přestěhován do Radvanova u Mladé Vožice, kde byl přístup k němu velmi ztížen.

V roce 1961 papež Jan XXIII. napsal vězněnému arcibiskupovi k 50. výročí kněžství slova, která ač nemohla být doručena, znějí výmluvně: „Nechť tě sílí vědomí, žeš jednal správně. Do nynější situace tě nepřivedl žádný přečin, nýbrž tvoje statečnost. Nebude nadarmo a bez užitku nečinnost a utrpení, k němuž tě donutili,

Papež Pavel VI. u úmrtního lože kardinála Josefa Berana

nespravedlnost, kterou trpíš, nezasloužený trest, který na tebe uvalili (...).“ Dopis se tehdy vrátil do Říma s označením „nedoručitelné“ (list datovaný 30. května 1961 otiskl deník *L'Osservatore Romano* 6. července).

10. ledna 1965 jmenoval papež Pavel VI. Josefa Berana kardinálem. Zpráva o jmenování byla zveřejněna 25. ledna 1965. Vláda mu umožnila 19. února 1965 odlet do Říma, kde měl převzít z rukou papeže Pavla VI. odznaky kardinálské hodnosti. Teprve nedlouho před odletem se od Mons. Agostina Casaroliho (tehdejšího podsekretáře vatikánské Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti, odpovídající ministerstvu zahraničí) dozvěděl, že jde o cestu, z níž není návratu, o vynucený exil. Po ujištění o souhlasu Svatého otce přijal odchod z poslušnosti, jako oběť pro dobro své arcidiecéze, s nadějí, že vatikánská diplomacie se s režimem domluví na přijatelném administrátorovi, který vystřídá kolaborujícího generálního vikáře. Tím se posléze stal biskup František Tomášek.

22. února 1965 byl v Římě přijat do sboru kardinálů a převzal odznaky kardinálské hodnosti. Byl mu zároveň přidělen titulární kostel sv. Kříže (Santa Croce in via Flaminia). Ihned po příjezdu do Říma se zapojil do práce II. vatikánského koncilu, kde dne 20. září 1965 bazilice sv. Petra přednesl před koncilními otcí příspěvek o svobodě svědomí a náboženství. Požadoval jejich bezvýhradné dodržování, neboť opak vede ke lži, přetvářce a nemorálnímu jednání. Na příkladu své vlasti (osoba Mistra Jana Husa v 15. století a období tzv. rekatolizace v 17. století) pak neváhal konstatovat, že křivdy minulosti na svobodě svědomí se obracejí proti církvi až do dnešních dnů. Díky vystoupení kardinála Berana nebyly do konečného znění *Deklarace o náboženské svobodě* zaneseny pozměňující návrhy, které prosazovaly kompromisní a uhlazenější formulace.

Poslední čtyři léta svého života prožil v Papežské koleji Nepomucenum. Hojně se angažoval ve službě českým krajanům v Itálii i v dalších zemích, jeho kazatelnou se stal Vatikánský rozhlas, odkud mohl adresovat své sváteční promluvy také do své vlasti.

Od 11. dubna do 11. května 1966 cestoval po USA a Kanadě. Díky darům dobrodinců především ze Spojených států amerických

mohl být v roce 1967 zakoupen poutní dům Velehrad v Římě.

V roce 1968 mu lékaři zjistili rakovinový nádor a pan kardinál se v srpnu podrobil operaci ve Stuttgartu. Po operaci lékař řekl panu sekretáři Mons. J. Škarvadovi, že pacientovi zbývá už jen málo měsíců života.

25. ledna 1969 přednesl pro český lid ve Vatikánském rozhlasu projev k velikému a zároveň tragickému činu Jana Palacha, který se upálil na protest proti okupaci Československa vojsky tzv. Varšavské smlouvy. „Skláním se před jejich hrdinstvím, i když nemohu schválit jejich zoufalý čin. Zabit se není nikdy lidské. To ať nikdo neopakuje. Zato však ať mají všichni před očima velký ideál, pro který oni obětovali svůj mladý život.“ – zaznělo ústy tehdy již nemocí vysíleného kardinála Berana v textu, za kterým stál osobně papež Pavel VI.

Dne 14. února sloužil mši sv. společně s papežem Pavlem VI. v kostele sv. Klimenta v Římě při výročí 1100 let od smrti sv. Cyrila. Na svátek sv. Jana Nepomuckého 16. 5. 1969 se zúčastnil oslavy tohoto patrona české bohoslovecké koleje Nepomucenum.

Když druhého dne 17. května 1969 kardinál Beran smířen s Bohem a lidmi dopoledne umíral, papež Pavel VI. se vydal k jeho lůžku, bohužel už českého kardinála nespátřil živého, a tak alespoň bratrským políbením prokázal zemřelému lásku a úctu. „I kvůli němu se modlím za tu krásnou zemi, která se jmenuje Československo,“ řekl tehdy papež. Označil Berana za „pilíř víry“ a velkou osobnost své doby. A dodal: „Jsem šťasten, že jsem mu mohl být nablízku“.

Poté, co komunistický režim odmítl svolit k převozu Beranových tělesných ostatků do Čech, jak si to přál, nabídl Pavel VI. za místo jeho posledního odpočinku jednu z význačných kaplí v kryptě baziliky sv. Petra.

Pohřební obřady kardinála Berana proběhly 22. května ve Vatikánské bazilice, v pravém rameni křížení před oltářem sv. Procesa a Martiniána.

Na obřad posledního rozloučení sestoupil do baziliky papež Pavel VI. – „na znamení své velké úcty a lásky k našemu kardinálu, který zemřel daleko od své diecéze a od své vlasti a jehož život byl provázen mimořádnými zkouškami a protivenstvími, která kardinál Beran snášel s nezdolnou křesťanskou statečností a odevzdaností,“ napsal vatikánský deník L'Osservatore Romano.

Rozloučení s kaplí Madonna della Boccia, v kryptě baziliky sv. Petra ve Vatikáně, kde Beranovo tělo odpočívalo 49 roků.

Tělo kardinála Berana bylo uloženo v nejstarší z kaplí ve svatopetrském podzemí. Nese zvláštní zasvěcení *Madonna della Boccia*, tj. P. Maria uhozená kamenem nebo hrací koulí. Zobrazení Panny Marie s Ježíškem zdobilo původně portikus staré konstantinovské baziliky. Freska by nejspíš zanikla s mnoha dalšími pamětihodnostmi staré baziliky, kdyby ji v roce 1440 neproslavila zázračná událost. Jakýsi opilý voják, rozmrzelý kvůli prohraným penězům, po ní prý hodil kamenem či hrací koulí, načež z tváře Madony splynulo na dlažbu několik kapek krve. Zázračný obraz se tak nakonec dostal do vatikánské krypty a těšil se nadále velké úctě věřících.

Prostý sarkofág, v němž bylo z vůle Pavla VI. uloženo tělo kardinála Berana, byl umístěn při levé stěně kaple hned při vstupu. Nástěnná výzdoba s iluzivním purpurovým baldachýnem se však vztahovala ke starší situaci. Po tři staletí (až do r. 1949) stála na tomto místě mramorová socha sv. Petra zchnajícího z biskupské katedry.

Kardinál Beran byl tedy ve Vatikánu pohřben v kapli P. Marie zraněné na tváři a pod purpurovým baldachýnem, jaký náleží mučedníkům.

Vyzdvižení ostatků kardinála Berana z baziliky sv. Petra

Již ve středu 18. dubna v podzemní kapli baziliky sv. Petra ve Vatikánu odstranili desku z hrobu, který byl už v době Beranova pohřbu koncipován jako dočasný. Tato deska bude umístěna v katedrále sv. Bartoloměje v Beranově rodné Plzni. Ve svatopetrské bazilice bude na trvalou památku kardinála zřízena pamětní deska.

Ostatky kardinála Josefa Berana byly z kaple vyzdviženy ve čtvrtek 19. dubna odpoledne. Spolu s rakví byl vynesena z kaple také malý sáček se zemí z Beranovy vlasti, který byl v kardinálově hrobě a který se nyní rovněž vrátí do Česka. V kryptě pod Vatikánskou bazilikou před hrobem sv. Petra se pak uskutečnily modlitby a loučení za účasti italských představitelů církve a českých hostů. Obřad vedl papežský vikář pro Vatikánský stát, kardinál Angelo Comastri, za asistence dalších dvou kardinálů Jozefa Tomka a Giovanniho Battisty Re. Českou církev zastupovali biskupové Jan Vokál, Tomáš Holub a nedávno jmenovaný

Papež Pavel VI. sám vykonal obřady u rakve kardinála Berana

Při loučení s Římem poslední zastávka v české koleji Nepomucenum

Ostatky kardinála Berana se za zvuků zvonů vrátily do Prahy

Po modlitbách na rozloučenou opustily ostatky kardinála Berana v pátek 20. dubna odpoledne Řím. Do českého vojenského letadla je přenesli čeští bohoslovci z Nepomucenu, kteří je doprovázeli na celé poslední cestě a v jednotlivých etapách je znovu a znovu brali na svá ramena.

Vládní speciál přistál na letišti v Praze - Kbělicích krátce po 18. hodině. Po dosednutí letadla se rozezněly zvony v celé zemi. Kardinál Beran byl přivítán s nejvyššími poctami představiteli státu i církve. Nastoupena byla čestná vojenská jednotka a vojáci také vynesli ostatky z letadla. Při tom za zvuku vojenské hudby zazněla píseň Čechy krásné, Čechy mé, což je píseň která provázela návrat kardinála Berana z koncentračního tábora. Vojenský kaplan Jaroslav Knichal pronesl krátkou modlitbu. „Jeho život, ať je pro nás vzácným svědectvím věčnosti Kristu, církvi a lásky k vlasti, a to na přímluvy sv. Vojtěcha, sv. Anežky České a všech našich zemských patronů,“ uvedl. Za státní představitele kardinála Berana přivítal předseda Senátu Milan Štech, ministryně obrany Karla Šlechtová položila na rakev červenou růži, přítomen byl i náčelník Generálního štábu AČR Josef Bečvář. Z církevních představitelů přišli uvítat kardinála Berana pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, olomoucký arcibiskup Jan Graubner a řada dalších českých a moravských biskupů, opatové a další hodnostáři. Po české státní hymně se kolona s rakví doprovázena čestnou stráží na motocyklech vydala do Dejvic.

První zastávka ostatků kardinála Berana byla v kostele sv. Vojtěcha v Arcibiskupském semináři. Zde se na památku Beranova působení, jako rektora, slavily nešpory, které vedl současný rektor semináře Jan Kotas. Bílé květy na Beranovu rakev zde položili příbuzní pana kardinála, promluvil kardinál Duka a osobnost kardinála Berana ocenili i zástupci Karlovy univerzity.

Potom byly ostatky kardinála Berana převezeny na Strahov. V bazilice Nanebevzetí Panny se konala večerní vigílie a rakev zde zůstala přes noc. Stalo se tak na připomínku toho, že v tomto místě pronesl své poslední kázání před zatčením komunistickými bezpečnostními složkami 18. června 1949. Z kázání se dochoval jen úryvek, který zazněl před zahájením průvodu. Beran v něm řekl že nikdy neopustí svou církev a lid, který považuje za sobě svěřený. Prosil všechny, pokud by slyšeli opačné tvrzení, aby tomu nevěřili.

Ostatky kardinála Berana přivítal v Praze předseda Senátu a ministryně obrany

pražský pomocný biskup Zdenek Wasserbauer. Římskou komunitu reprezentovali kněží a bohoslovci z Nepomucenu v čele s rektorem P. Petrem Šikulou. Českou vládní delegaci vedl ministr kultury Ilja Šmíd a přítomen byl i velvyslanec ve Vatikánu Pavel Vošalík, který se velkou měrou o převoz ostatků zasloužil.

Poslední pozemská pouť kardinála Berana vedla nejprve do papežské koleje Nepomucenum, kde trávil poslední léta života. Slavnostní liturgii v tamní kapli předsedal kardinál Tomko, který je jedním z nemnoha žijících pamětníků Beranova římského exilu. V úvodu připomněl Beranovu velkou eucharistickou zbožnost a jeho biskupské heslo: Eucharistia et labor (Eucharistie a práce), které vystihovalo jeho osobnost: Muž malé postavy se stále usměvavou tváří a velkého ducha.

Homílii pronesl nedávno jmenovaný pomocný biskup pražský Zdenek Wasserbauer. Vyšel z knihy Exodu, pojednávající o přenesení Josefových kostí z Egyptského zajetí a připomněl slova sv. Pavla z listu Římanům o jistotě věrné Boží lásky: „Co nás může bratři a sestry odloučit od Hospodinovy lásky, snad soužení, nebo útlak, nebo pronásledování - nebo komunistická strana, nebo nějaký totalitní režim?... Od Boha nás, ani ony Izraelity, pana kardinála, nikoho, kdo věří, nemůže nic odloučit, protože nic a nikdo není mocnější než Bůh! A ty Josefovy kosti, které byly vynášeny, nebyly jen vzpomínkou, ale ony byly zároveň výzvou: že je třeba začít novou kapitolu našich dějin, že je třeba se rozhodně podívat dopředu a nedívat se už zpátky.“

Na konci mše promluvil ministr kultury Ilja Šmíd: „Dnešní den je zázračný, do vlasti se vrací její syn. Odešel v utajení, vrací se sledován celým národem. Odešel jako psanec, vrací se jako vítěz. Myslím si, že kardinál Josef Beran celým svým životem bojoval a dokazoval, že je svobodný, svobodný ve svém svědomí. On je symbolem života naší země, která si prošla ve 20. století dvěma totalitami. On celý svůj život žil ve svobodě ve svém svědomí. I když sám v určitých fázích a řekl bych skoro ve většině svého života, svobodný nebyl. Já si myslím, že právě v tom je jeho přínos dnešku.“ Na závěr pak ministr Šmíd jménem národa a vlády poděkoval Svatému stolci za to, že tělo kardinála Berana mohlo spočinout ve Vatikánu: „Já bych chtěl jménem svého národa a jménem této vlády, velmi poděkovat za to, že mohl spočinout po své smrti na velmi svatém a výjimečném místě. A na velmi svatém a výjimečném místě spočine i po návratu domů – tak jak si to přál.“

Do kaple Papežské koleje Nepomucenum, se přes noc i po celý pátek chodili s kardinálem Beranem loučit bohoslovci i řádové sestry a krajané žijící v Římě.

Bohoslovci přinášejí tělo kardinála Berana na Pražský hrad do katedrály sv. Víta, za rakví kráčí kardinál Dominik Duka s lebkou sv. Vojtěcha v rukou

Kardinál Josef Beran se vrací do své katedrály

Po pátečním uvítání v Praze byly v sobotu 21.května převezeny ostatky kardinála Berana do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha, kde budou trvale uloženy.

V 10 hodin se po krátké modlitbě z baziliky Nanebevzetí Panny Marie na pražském Strahově vydal slavnostní průvod. Měl vzdát úctu dvěma osobnostem, které zásadně ovlivnily život církve a naší společnosti v rozpětí více než tisíce let – druhému pražskému biskupovi, sv. Vojtěchovi a kardinálu Josefovi Beranovi. Procesí šlo ze Strahova přes Pohorelec, Loretskou ulici na Hradčanské náměstí. Za křížem kráčely uniformované skupiny skautů, Orlů s jejich prapory, dále ministranti, kněží a jáhnové, kanovníci, opatové a celá řada biskupů. Rakev byla vezena na pohřebním voze ozdobeném květy v papežských barvách taženém šestispřežím starokladrubských vraníků. Za rakví kráčeli arcibiskupové a kardinál Duka, rodina zesnulého kardinála, hodnostáři Karlovy univerzity a zástupcové mnoha společenských organizací a další stovky lidí.

Na Hradčanském náměstí byla rakev z vozu sejmuta a na krátký čas umístěna na katafalk pod oblouk mezi prvním a druhým nádvořím arcibiskupského paláce. Poté vyšel liturgický průvod Bránou gigantů, přes I. a II. nádvoří Pražského hradu do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Rakev s ostatky kardinála Berana nesli na ramenou opět bohoslovci z Nepomucena, za rakví kráčel kardinál Dominik Duka a v rukou nesl lebku svatého Vojtěcha, podobně jako v roce 1947 arcibiskup Beran putoval s touto lebkou po naší vlasti k uctění památky tohoto národního světce. Když průvod vstupoval do katedrály, kardinál Duka si na znamení pokory vyzul boty a přes zcela zaplněný chrám šel až k hlavnímu oltáři bosý.

Potom začala slavnostní liturgie ze svátku sv. Vojtěcha. Byla nejen oslavou živé víry vstupující do veřejného prostoru, ale i událostí naplněnou mnoha symboly. Mimo gesta kardinála Duky z úvodu bohoslužby připomeňme alespoň skutečnost, že rakev s ostatky 33. pražského arcibiskupa nesli bohoslovci na

připomínku jejich předchůdců, kteří ho vlastním tělem chránili před rozvášněným davem provokatérů o Božím těle roku 1948, kdy byl v katedrále naposledy. První čtení bylo ve znakovém jazyce na znamení připomínky duchovní péče, kterou kardinál Beran věnoval hluchoněmým a přímluvy četli i zástupci dalších církví v ČR, neboť 21. primas český byl znám jako propagátor ekumenické spolupráce pramenící z jeho mezních zážitků prožitých v Dachau. Obětní dary přinesly řeholnice z řádu sv. Dominika, jejichž spolusestry kardinálu Beranovi sloužily v letech dlouhé internace. Bohoslužby se mimo českých a moravských biskupů mj. účastnili zástupci slovenské, polské a maďarské biskupské konference.

Homile kardinála Duky

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, který celé liturgii předsedal pronesl po evangeliu následující homilii, kterou přinášíme v plném znění.

Vážení přítomní, drazí přátelé, představitelé politického, kulturního a společenského života, spolubratři biskupové, kněží, jáhni, řeholnice a řeholníci, sestry a bratři v Kristu zde v katedrále, jako i u televizních obrazovek a rozhlasových přijímačů, slavíme bohoslužbu ze svátku svatého pražského biskupa Vojtěcha, mučedníka, statečného člověka, misionáře a spolutvůrce střední Evropy; nejen hlavního patrona pražské arcidiecéze a zemského patrona, ale také patrona Polska, Maďarska, a v historickém kontextu již od počátku, patrona Slovenska.

Úryvek z knihy skutků apoštolů nám připomněl světodějně rozhodnutí apoštola Pavla, který stanovil strategii, jak naplnit Ježíšův příkaz hlásání evangelia všem národům. Tím však naplnil slova i proroka Izaiáše a starce Simeona, jehož chvalozpěv z jeruzalémského chrámu se stal součástí modlitby církve (Lk 2,32).

Zavazuje ji k evangelizaci, která se stala základem nové civilizace lásky vyrůstající z pravdy. Zde můžeme pozorovat cestu Vojtěchovu, ale i cestu kardinála Josefa Berana: obhajoba lidské svobody, zápas s otroctvím spolu s vytrvalým úsilím o láskyplné rodinné soužití jako i o pravdivost života duchovních. To byl misijní program obou našich velkých exulantů. Oba jsou ve službě dobrého pastýře, jak se nazval sám Ježíš Kristus v překrásné alegorii Janova evangelia: „Dobrý pastýř dává život za své ovce.“ (Jn 10,15) Ve velikonoční době a po prožití velikonočního třídního víme, co znamená jediné přikázání lásky, která vyrůstá z pravé humanity Ježíšova pozitivního zlatého pravidla: „Takto vše, co chcete, aby lidé dělali vám, dělejte vy sami jim; hle, to je Zákon i Proroci.“ (Mt 7,12) Tento zákon v negativním smyslu „Co nechceš...“ znala už antika, jak o tom svědčí Tobiáš (Tb 4,15), ale i Konfucius.

Dovolte, abych přichozí exulanty oslovil jako nehodný nástupce na svatovojtěšském stolci: Buď vítán, otče arcibiskupe Josefe, primasi český, arcibiskupe pražský, kardinále Svaté církve římské. Ty, který jsi v rozhodnou chvíli nemlčel, neboť jsi mlčet nesměl. Vracíš se z vyhnanství opět v rozhodnou hodinu a jako tehdy jdeš s relikvií sv. Vojtěcha, který z našich patronů mohl nejsilněji pomoci v onu rozhodnou hodinu, neboť postava sv. knížete Václava byla pošípana nacistickým zneužitím.

Rozhodná hodina se vždy znovu týká nejzákladnějších otázek bytí a nebytí společenství národa, tedy lidu této země. Svatý biskup Vojtěch i kardinál Josef Beran řešili totéž, co opět řešíme my.

Mše sv. ke cti sv. Vojtěcha při pohřbu kardinála Berana
v pražské katedrále, káže kardinál Dominik Duka

Nebezpečí přitom roste úměrně s možností prosadit zlo a způsobit morální kolaps. Co je to za problémy? Kde postavit strážce? Jak a kde chránit to, oč zápasíme? Celá staletí víme, že jde o člověka, tj. o naše lidství. Pojmenujme, co je znovu a znovu v sázce stejně v době Vojtěchovců, po 2. světové válce a opět dnes. Je jistě náhodnou souhrou okolností, že ve chvíli, kdy my zde vítáme kardinála Berana, je prezident republiky hostem na sjezdu komunistické strany, která se přes volební porážku dožaduje stále většího podílu na moci? To je velmi zřetelné znamení hodiny, v níž se náš národ nachází a o to větší zodpovědnost připadá hlavě státu, aby zaznělo rozhodné slovo.

Srovnáme si to. Celý život, od počátku nepochopeného a odmítaného biskupa Vojtěcha, byl sporem stehdejší moci o svobodu církve a svobodu člověka. Výsledek? Genocida na Libici a vynucený sice, ale svobodně přijatý Vojtěchův exil. Trvalo dlouho, než jsme přenesli jeho ostatky zpět do pražské katedrály. Jejich vyzvednutí se podařilo teprve, když po třídním postu složili Čechové v čele s knížetem slib, který je vlastně prvou českou ústavou. Trvalo řadu desetiletí, než se zacelila rána Libice a objevila se státotvorná idea o dvou olivách, sv. Václavu a sv. Vojtěchu, na jedné snítce národa. Tak nalezl svatý biskup Vojtěch své místo na Myslbečově svatováclavském sousoší na náměstí, kde se rozhodovalo a rozhoduje o našich moderních dějinách. Exulant sv. Vojtěch se vrací zpět do své katedrály v místech, kde stála jeho kaple z doby Otce vlasti. A to v podobě sousoší sv. Vojtěcha, Radima a Radly od Karly Vobišové-Žákové. Model tohoto sousoší z roku 1937 do katedrály umístěný kardinálem Beranem v roce 1947, byl po únoru 1948 jakoby navždy spolu s ním vyhnán. Nyní se vrací spolu oba naši pastýři.

Život kardinála Berana byl vyplněn tímž zápasem v podmínkách odpovídajících posunu o devět a půl století. Stejně vzdělaný, stejně tichý, stejně národu věrný, stejně pevný ve víře a připravený k obětem za ni. Jako vězeň v Terezíně a Dachau zažil, co je přímé ohrožení života a nutnost spolupráce všech stejně ohrožených. Šlo o holý život každého, a v jedné řadě si pomáhali ideoví protivníci. Odtud si odnesl zkušenost ekumeny i myšlenku, že lze spolupracovat i s názorovým odpůrcem, kdyby byl u moci, na budování státu a k prospěchu celé společnosti. Zklamání se dočkal brzy. Všechny církve na nátlak Alexeje Čepičky odpřisáhly

bezpodmínečnou poslušnost vůči státu a jeho ideologii. Jen on v čele katolické církve to odmítl a s ním ostatní biskupové. Za zdrženlivě podanou ruku ke spolupráci s poúnorovou vládou byl odveden do internace a posléze přinucen k trvalému exilu. Nepřehlížím přitom ani ty katolické kněze, kteří zradili své biskupy a papeže a vytvořili v církvi pátou kolonu, kolaborující s rudou totalitou. O jejich roli svědčí skutečnost, že na svém zasedání výboru mírového duchovenstva odměnili potleskem rozhodnutí strany a vlády o trvalém vyhoštění arcibiskupa Berana z vlasti a faktickém znemožnění výkonu jeho úřadu. Toto rozhodnutí odvolala vláda České republiky spolu s prezidentem republiky na podzim 2017. Není jen nějakou náhodou, že stejný osud tehdy stihl i primasy zemí střední Evropy, v nichž sv. Vojtěch zanechal zřetelnou stopu.

Řekl jsem, že opět stojíme v rozhodující hodině. Nemlčel kardinál Beran, nesmím mlčet ani já. Co nám hrozí? Podobně, jako za sv. Vojtěcha i za kardinála Berana je veden útok na rodinu. Jsou navrhovány bezprecedentní a ničivé zákony proti ní. Jsou chystány zákony degradující člověka na jakési bezpohlavní cosi. Jsou navrženy zákony ekumenicky řečeno proti církvím a je trvalá snaha je marginalizovat a mít pod kontrolou. Připomenu, že o tom přesvědčivě promluvil kardinál Beran na Druhém vatikánském koncilu o náboženské svobodě a ekumeně v duchu pokory a bratrství. Svoboda a důstojnost člověka jsou dnes mnohdy omezovány a potlačovány předpisy ve zdravotnictví, sociálních ústavech i ve školách. Jsme ohroženi mocnostmi a ideologiemi zvnějšku a nemůžeme se fakticky bránit. Zcela nedávno došlo v naší zemi k případu, který mi nejenom připomíná, že nesmím mlčet, ale že mám povinnost zvýšit hlas a křičet. V naší zemi a po celé Evropě je rozvracena demokracie a spolu s tím dochází ke hroucení právního státu a de facto je rušena rovnost před zákonem. Existuje zákon proti urážkám národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob (trestní zákoník 40/2009 Sb., § 355). Ptám se tedy: Jak je možné, že příslušné orgány justice nezakročí proti uvedení hry, která je v příkrém rozporu s tímto zákonem? Jak je možné, že se nenašel nikdo, kdo by podal trestní oznámení na brněnské divadlo, které ohlásilo uvedení blasfemické a zvrácené hry Olivera Frjiče Klatba (Vaše násilí a naše násilí)? Jakým právem může být svobodně a beztrestně uražen každý, kdo si váží křesťanských hodnot, to je především Ježíše Krista, a každý občan, který ví, co vykonal pro návrat svobody svatý Jan Pavel II.? Ptám se celé naší i evropské společnosti: Co by se stalo, kdyby nějaké divadlo uvedlo podobnou hru urážející Islám? Ale vy, křesťané, za všech okolností se podvolte a buďte ústupní. Nemáme kam ustoupit!

V roce 100. výročí vzniku Československa se ptám, co by řekl její první prezident TGM? Všem nám je to jasné. Co je to vlastně demokracie bez přívlastků nacionální, lidová, sociální, socialistická. ... jak o ni mluví preambule Ústavy ČR? Odpovím slovy muže, o jehož významu a statečnosti nelze pochybovat a bez něhož by ČSR nevznikla, slovy generála Milána Rastislava Štefánika: „Demokracie, to znamená myslieť skôr, než jednáš, či tým nepoškodzuješ blížneho, rodinu, národ, spoločnosť. To znamená opanovať svoje vášne, nič nerozprávaj, ale problémy riešiť!“ To jsou ideály, na kterých byl založen náš stát! To jsou ony „evropské hodnoty“, které buďto budeme hájit anebo Evropa přestane být Evropou.

Ale vraťme se k základnímu tématu. S čím se dnes setkáváme na každém kroku? S paralizou demokracie. Jsme často šikanováni vládou úřadů a byrokracií. Společnost se polarizuje a radikalizuje.

Početně stále narůstající skupiny skandují na náměstích hesla a některé jsou připraveny „udělat pořádek.“

Nemlč, arcibiskupe! Nesmím mlčet, musím varovat, vyzývat k rozumnosti a volat ke smíru a k službě bližnímu! Především ovšem musím stejně jako moji předchůdci sv. Vojtěch, kardinálové Beran a Tomášek znovu prohlásit: „Církev je na straně národa!“ To je všech občanů České republiky, kteří v ní žijí a pracují pro její rozvoj a také ji chrání. Pevně věřím, že tato slova a výzva jsou vlastně slovy Ježíšova zlatého pravidla a dovolím si na závěr odcitovat poslední věty z odkazu kardinála Berana: „I když mé srdce v římském velechrámu v prach rozpadne se v chladné zemi cizí, má láska k vlasti nikdy nevymizí, za národ svůj se modlit nepřestanu.“ A nyní budeš, náš milovaný arcibiskupe a primasi český Josefe Berane, bratře Tomáši, s námi v naší katedrále spolu s těmi, kteří se za nás modlili, pro tuto zemi pracovali, trpěli či obětovali svůj život!

Dovolte mi krátký epilog. Jistě uslyším a budu číst, jak jsem si mohl dovolit tyto výtky. Chtěl bych říct, že jsem nikoho nesoudil a neodsoudil; chtěl jsem upozornit, varovat a vyzvat k zamyšlení. Je skutečně normální, když se ročně v naší zemi rozvádí polovina manželství? Když zde, v Praze, 80 % zemřelých odchází na věčnost bez pohřebního obřadu? Je normální, že při rozvodu se manželé obviní z těch nejhorších věcí a urážky neberou konce? Je normální utrpení dětí, které ztrácí svého tatů a mámu a jedná se s nimi jako se zavazadlem? Oč větší ohled mají mnozí na své domácí mazlíčky. Proč máme rekordní počet dětí v dětských domovech?

Zamysleme se nad tím doma v našich rodinách, ve školách, ale i v parlamentě. Nepotřebují naše děti spíše výchovu k mateřství a otcovství, než návrhy, které operují s pojmy rodič A a rodič B? Myslím, že takovéto nápady se zrodily z četby komunistického manifestu a odvrhnutím rodiny jako takové. Nebylo by místo na televizních obrazovkách pro pořady, které by formovaly a zušlechťovaly celou naši společnost? Berme slova Milána Rastislava Štefánika a TGM vážně. Zamysleme se nad zlatým Ježíšovým pravidlem. Má kritická slova nepatří jen těm „nahore“, ale také nám „dole“. Neteskním po totalitě v jakékoli barvě - hnědé, rudé, černé, a tak bych mohl jmenovat celé spektrum duhy. Přeji si, abychom všichni žili ve svobodě a odpovědnosti, rozumnosti a moudrosti, šlechetnosti a velkorysosti. Dovolte mi připomenout slova francouzského prezidenta Macrona v Evropském parlamentu: „Nepotřebujeme autoritářskou demokracii, ale autoritu demokracie.“ Úcta k druhému, pravdivá kritika, která respektuje důstojnost druhého člověka, je požadavkem naší doby.

Amen. Tak to je. Bůh vám žehnej.

Promluva kardinála Duky byla několikrát přerušena potleskem a po jejím skončení všichni přítomní povstali a bouřlivě aplaudovali několik minut. Celou bohoslužbu přenášela Česká televize na svém 2. programu a také katolická rozhlasová stanice Rádio Proglas.

Dopis papeže Františka

Na závěr mše svaté olomoucký arcibiskup Jan Graubner přečetl následující dopis Svatého otce Františka:

Vážený bratr kardinál Dominik Duka, O.P., arcibiskup pražský

„Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísni, úzkostech, pod ranami, v žalářích, nepokojích, vyčerpanosti, v bezesných nocích, v hladovění;

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner předčítá dopis Svatého otce Františka

prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží. (2 Kor 6,4-7).“

Citovaná slova svatého Pavla křesťanům v Korintu můžeme dobře vztáhnout na těžký, ale prozářený život Božího služebníka kardinála Josefa Berana, jehož smrtelné ostatky se po dlouhém a nuceném odloučení navrací do jeho milované vlasti. Jsou symbolem návratu pastýře, který – byť násilně odloučen od svého ovčince - stále ho věrně nosil ve svém srdci a nikdy neustal v modlitbě za svůj lid. Nikdy ho nepřestal povzbuzovat všemi dostupnými prostředky v období tak temném pro Vaši zemi a pro ostatní země východní Evropy.

V příštím roce oslavíme již 50. let od doby, kdy tento syn českého národa a katolické církve odešel na věčnost. Nepřestává však být povzbudivým hlasem a příkladem lásky. Přestože byl utiskován dvěma nemilosrdnými totalitními systémy, nikdy nezradil vlastní svědomí, nikdy nezapřel svou víru, nikdy neopustil svůj národ. Jak napsal bl. Pavel VI: „Svémi šlechtnými činy, které v životě vykonal, byl vzorem pro druhé.“ (Blahopřání k 80. narozeninám kardinála Berana). Také na shromáždění II. vatikánského koncilu zazněl jeho hlas na obranu svobody svědomí, stvrzený jeho osobním svědectvím.

Arcibiskup pražský, Josef Beran, se vrací do své země, kde je uctíván mírumilovný kníže svatý Václav; vrací se tam, kde je uctívána památka mučedníků sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Sarkandra; do země, kde rozkvetla dobročinnost svaté Anežky a svaté Zdislavy; vrací se do země zdobené plody života mnoha světců. Především se vrací do diecéze svého předchůdce sv. Vojtěcha, který, jako on, musel opustit svou vlast, své stádce, a zemřít ve vyhnanství. Vrací se, aby své vlasti znovu přinesl poselství víry, lásky a naděje.

Uložení těla tohoto vězně nacistických lágrů, vězně komunistického režimu a vyhnance, kardinála Berana, v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, je nejen vyslyšením jeho posledního přání, tak dlouho odkládaného, nejen památným obřadem velké historické osobnosti církve a českého národa: stojí totiž před námi jako pastýř, který nás zve k následování zmrtnýchvstalého a živého Krista. Kardinál Beran se vrací domů, aby znovu přinesl své svědectví, které vypovídá o nutnosti nekapitulovat před zlem a necouvat před zvlí, aby nabídl svůj příklad milosrdenství, skromnosti a lásky.

Čeští a moravští biskupové a další hodnostáři z vlasti i zahraničí doprovázejí kardinála Josefa Berana na místo posledního odpočinku.

V jednom ze svých posledních projevů, kterým se obrátil ke svému milovanému československému národu prostřednictvím vatikánského rádia, vyjádřil svůj testament:

„Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil také své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom mysleli na minulost. Nemařme své duchovní síly nevrážením, nýbrž soustřeďujme je ve vzájemné svornosti na práci, na službu bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Buďme národem dobrým a statečným! Otevřme mladým cestu k naději.“ (Projev po sebevraždě Jana Palacha, 25. ledna 1969).

Toto významné poselství nechť provází navrácení ostatků milovaného kardinála Josefa Berana do jeho vlasti; kéž byste ho s Boží pomocí uslyšeli a následovali.

Prosím vás, abyste na mě pamatovali v modlitbě. Vyprošuji Vám, drahý bratře, věřícím, kteří jsou svěření do Vaší pastýřské služby, a všem občanům České republiky hojnost Božího požehnání.

František

Ve Vatikánu 20. dubna 2018

Prorocký dopis biskupa Trochty

Po skončení mše svaté přenesli bohoslovci v doprovodu duchovenstva rakev s ostatky kardinála Berana do kaple svaté Anežky, aby zde byla vystavena k veřejné účtce a posléze trvale uložena do nově vytvořeného sarkofágu v kapli sv. Anežky. Kardinál Beran se tak dočkal triumfálního návratu, který mu prorocky předpověděl litoměřický biskup, pozdější kardinál Štěpán Trochta. Podstatné části tohoto dopisu zasláného Beranovi k Velikonocům roku 1969 přečetl u hrobu současný litoměřický biskup Jan Baxant:

Litoměřice 30. března

1969.

Drahý Josefe, nejdůstojnější Eminence!

Když se tak dívám na Krista Pána, jak se pod svým křížem potácí na velikonoční horu dokonalosti, vzpomínám na Tebe a rozpomínám se na všechna ta naše životní zastavení, která jsem prožil spolu s Tebou, ať už to bylo v pruhované kazajce,

v Radvanově, nebo i za „lepší“ časů. A zase jsou tu Velikonoce a Kristus Pán nám vlévá novou naději a radost.

Vím, jak rád bys zase uviděl své metropolitní město, které Ti přirostlo k srdci tak, jako matce to z jejích dětí, které ji stálo nejvíce probdělých nocí a slz. Přeju Ti to – i sobě – ze srdce a podnikám poslední kroky, aby se tak stalo co nejdříve. Výsledkem si však nejsem jist. Od 21. srpna si kladu otázku, zda snad Bůh pro Tebe nevybral jiný triumfální návrat, kterým se vracel do Čech Tvůj předchůdce sv. Vojtěch. Kdyby Tě Bůh pro tuto cestu opravdu vyvolil, znamenalo by to, že Tě má zcela mimořádně rád a přeje si odměnit Tě tak, jak toho my lidé nejsme schopni. Znamenalo by to, že si přeje, aby pražský arcibiskup, který o mileniových svatovojtěšských slavnostech držel ve svých rukou drahocennou lebku prvního Čecha světového jména a prvního světce na pražském stolci a ukazoval ji svému národu a celému světu, má před celým světem zopakovat Vojtěchův život, být novým celoživotním dokumentem víry a věrnosti pražského stolce a jeho Božího lidu Kristu a Petrovi.

Svatému Vojtěchovi nebylo za života dopřáno shlédnout ovoce svých námah. A snad to bylo tak dobře. Svatý Vojtěch chtěl od svých oveček daleko víc. Lidskou řečí jim to nebyl s to vysvětlit. Nechápal. Teprve když spolu s naším Pánem před celým národem takřka vstal z mrtvých, pochopili. Teprve Vojtěchův návrat za Břetislava jim otevřel oči i srdce.

Přesto nepřestávám doufat. Pán Bůh ví, jak se těším na naše shledání doma. V duchu jsem stále s Tebou. A nejen já. Nejsi zde a přece jsi zde víc, než když jsme se denně vídali. Skoro bych řekl: Neopouštěj nás touto svou novou, účinnější přítomností, která nás tak pevně zavazuje, abychom zůstali stateční a věrní.

Jakou dobu prožíváme, viš; ale duše mají být i v této době spaseny právě tak, jako kdykoli jindy. A tak je třeba tím více napnout síly. Podporuj mne svou modlitbou, podepři mne svou obětí, potěš mne svou láskou. Měl bych to činit spíše já Tobě jako Tvůj sufragán, a také se o to svými slabými silami snažím, ale dnes potřebuji opravdu velice Tvou mocnou přimluvu.

Tvůj + Štěpán Trocha
biskup litoměřický

Rakovina s ostatky kardinála Berana byla vystavena v kapli sv. Anežky k účtce věřícím další tři dny.

Biskup Václav Malý vykonával závěrečný obřad u hrobu.

Kardinálova poslední vůle byla naplněna

Do nového kamenného sarkofágu v kapli Bartoňů z Dobenína, kterou naleznete v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě, byly o svátku sv. Vojtěcha 23. května večer uloženy ostatky kardinála Josefa Berana. Poslední krok k naplnění jeho vůle byl učiněn, cesta z Říma do místa posledního odpočinku skončila.

Rakev s tělem kardinála Josefa Berana, někdejšího pražského arcibiskupa, primase českého a politického vězně dvou totalitních režimů, byly v katedrále uloženy po mši svaté, kterou zde celebraval pomocný pražský biskup Václav Malý. Po jejím skončení se liturgický průvod vydal ke kapli, již se od svatořečení Anežky České v roce 1989 říká také kaple sv. Anežky a kde byly ostatky kardinála Berana uloženy.

Václav Malý ve své promluvě přirovnal život i činy kardinála Berana ke sv. Vojtěchovi, podobně jako tak učinil kardinál Dominik Duka OP při sobotní mši. „Svatý Vojtěch toužil po klášteře, a když byl vyhnán poprvé a stanul v Římě, vstoupil do kláštera. Bylo to pro něho něco, co konvenovalo jeho duchovnímu rozpoložení, ale on se dovedl toho zříci, když ho papež vyzval, aby se vrátil do Prahy,“ uvedl. „Kardinál Beran měl právo na to, když v roce 1965 musel odejít z vlasti, aby si odpočinul, aby se věnoval usebranosti, byl to muž modlitby. Ale on se znovu dal do činnosti, objížděl všechny krajany v celém tehdy svobodném světě. Naplno se vydal, ač měl právo říci už dost. Oba muži tedy nevolili pohodlí, ale volili opravdovou evangelizaci v duchu Kristovu,“ zdůraznil důležitý aspekt jeho exilové služby biskup Malý.

Zmínil také vystoupení kardinála Berana na Druhém vatikánském koncilu, které mnozí církevní historici označují za nejvýznamnější Beranovo vystoupení v římském exilu. Žádal, aby katolická církev vyzvala všechny k respektování svobody svědomí každého člověka. Myslel v širších souvislostech - i to spojuje kardinála Berana se sv. Vojtěchem, řekl.

Kardinál Beran se nesměl po své cestě kvůli jmenování kardinálem do Říma v roce 1965 vrátit do vlasti. Ve Vatikánu žil v exilu a zemřel tam v roce 1969. Podle jeho poslední vůle, která

se českým historikům a církvi dostala do rukou v 90. letech, si však vždy přál být pohřben v Česku. O repatriaci ostatků kardinála Berana rozhodl papež František počátkem letošního roku. Ostatky kardinála Berana byly letecky převezeny v pátek 20. dubna z Vatikánu, kde spočívaly v rozsáhlé kryptě baziliky sv. Petra.

Od roku 1998 česká katolická církev usiluje o jeho blahorečení. Diecézní, česká část procesu by se pravděpodobně v květnu mohla uzavřít. Písemnosti pak budou odeslány pro další fázi beatifikačního procesu do Vatikánu.

Zpracováno podle:

<http://www.radiovaticana.cz/>

<https://www.cirkev.cz/aktuality>

<http://kardinaljosefberan.cz/zivotopis/>

<http://kardinalberan.com/cz/zivotopis/>

<https://zpravy.idnes.cz/>

MODLITBA

Dobrotivý Bože, Tys vyvolil svého služebníka Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského, aby šel po stopách Tvého Syna a v dobách pronásledování byl oporou církve v naší vlasti.

Našel-li jsi zalíbení v jeho Životě a obětech, veď nás, prosíme, svým svatým Duchem, abychom se dovedli modlit jako on, abychom dovedli spojovat své bolesti a utrpení s obětí Tvého Syna na kříži a abychom nikdy neztráceli naději a důvěru v Tvou láskyplnou prozřetelnost. V této naději a v důvěře, že sám Tvůj Duch povede naši modlitbu „vzdechy, kterou jsou ve shodě s Tvou svatou vůlí“ (srv. Řím 8,26-27), Ti nyní předkládáme tuto záležitost (vyjádříme ji svými slovy). Svěřujeme ji do přímly kardinála Berana s prosbou, abys jejím vyslyšením oslavil i našeho pastýře, který během svého života pomáhal a těšil všechny, kdo se k němu obraceli. Odvažujeme se prosit i za věci, které jsou lidským silám nedosažitelné, protože sama církev nás k tomu povzbuzuje, když prohlašuje za blahoslavené a svaté ty, na jejichž přímluvu se udály zázraky.

Prosíme o to ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Případná vyslyšení sdělte, prosím, na adresu:

Postulátor procesu blahorečení kardinála Josefa Berana

Interdiocézní tribunál Hradčanské náměstí 56/16

119 02 PRAHA – HRADČANY

Sarkofág v katedrále sv. Víta v Praze, ve kterém je nyní uloženo tělo kardinála Josefa Berana.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Vroucí vzpomínka

*13. května tomu budou dva roky, kdy byl náhle z tohoto
světa povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek,
dědeček, bratr a strýc, pan*

Miroslav Chybík

Byl synem Miroslava a Josefy Chybíkových a
narodil se jako Americký občan v Jalubí
u Uherského Hradiště na Moravě 2. srpna 1935.

Do Chicaga přijel v červnu roku 1950.

V roce 1956 ukončil Washburne Trade School a potom
pracoval jako mistr tesař až do důchodu v roce 2000.

V roce 1963 v kostele Blah. Anežky České uzavřel sňatek
s Ingrid Pistauerovou a měli spolu tři dcery.

Byl dlouholetým aktivním členem České misie a obětavým
pomocníkem při kompletování
a distribuci Hlasů národa.

Ve své americké farnosti se denně účastnil mše svaté.

Byl dlouholetým členem a pokladníkem
jednoty Československého Orla v Chicagu.

Podporoval mnoho dalších českých organizací.

Zemřel náhle 13. května 2016.

Jeho tělesné pozůstatky jsou uloženy na hřbitově
Panny Marie Královny nebes v Hillside,
kde očekává slavné vzkříšení.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho
obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 12. května 2018 v 6.30 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

Ingrid Chybíková, manželka

Angela a Marianne Chybíkovy, dcery
Rosemarie a John Long, dcera s manželem
Caroline a Elizabeth Long, vnučky

Esther Zager, sestra

Dr. Lawrence Zager, synovec s rodinou

Zachary Zager, synovec s rodinou
a ostatní příbuzní ve Spojených státech,
v České republice a v Rakousku

Vděčná vzpomínka

19. května 2018 si připomínáme sedmnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923. V době 2. světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14. září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29. července 1951 vysvěcen na kněze. Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga. V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických. Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské. Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa. Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka. Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19. května 2001 povolán na věčnost. Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 19. května 2018 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

Letošního 30. května si připomínáme osmé výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktikujícím katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu“. Zemřel tiše v odevzdanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 3. června 2018 v 10.30 hod. dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelínek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou a
ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

1. a 2. června 2018 od 9.00 AM do 4.00 PM

8. a 9. června 2018 od 9.00 AM do 4.00 PM

v areálu Českého kostela

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

Drobný nábytek, kabinety, stoly, židle,
šaty, hračky, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby,
elektroniku a mnoho dalších věcí.

**Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.**

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhodte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Česká Misie Vás srdečně zve na

Pout' do Indiany

v neděli 10. června 2018

SVATÝ JAN

10630 Wicker Ave.

St. John, IN 46373

ve 2.00 odpoledne bude Křížová cesta

HORA KARMEL

1628 Ridge Road

Munster, IN 46321

ve 4.00 odpoledne bude Mše svatá
potom pobožnost k Panně Marii a zpívané litanie

Doprava je individuální vlastními auty.

**Nabídněte zvláště starším lidem,
že je svezete.**

Informace: Mons. Dušan Hladík

Tel: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Srdečně Vás zveme na

PIKNIK

NA DEN OTCŮ

na zahradě České misie
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

v neděli 17. června 2018

od 12:00 v poledne do setmění

**K poslechu, zpěvu
a tanci hraje oblíbený**

DJ TONY

vystoupí též

skupina Borůvky

K jídlu bude jako specialita

srnčí guláš,

dále teplé uzeniny, bramboráky
a pečivo všeho druhu.

K pití bude točená Plzeň,
víno a limonády.

Také nebude chybět zmrzlina.

Vstup volný

Informace:

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

MLADÝM

Jak si žijeme?

Kdyby se celá populace planety Země smrškla na vesnici o stu obyvatel, kde by však zůstal zachován poměr všech lidských odlišností, jak by potom tahle maličkáta, různorodá vesnička vypadala? Tak to přesně bylo předmětem pátrání Philipa M. Hartera, lékaře z Nemocnice u Stanfordské Univerzity. Tady jsou výsledky jeho výzkumu:

Ve vesnici by žilo:

55 Asiatů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze Západní polokoule, 8 Afričanů

52 žen, 48 mužů

70 "barevných", 30 bělochů

70 jiného vyznání, 30 křesťanů

89 heterosexuálů, 11 homosexuálů

6 lidí by vlastnilo veškerý světový majetek

6 by bylo z USA

80 by žilo v domě, který by neodpovídal standardu

70 by neumělo číst

50 by trpělo podvýživou

1 by byl na prahu smrti

1 by byla těhotná

1 by měl vysokoškolské vzdělání

1 by vlastnil počítač

Následující je pouze anonymní interpretace výše uvedených faktů:

Přemýšlejte o tom tímto způsobem. Žijete-li v pěkném bytě, máte dost jídla a umíte číst, jste členem velmi úzké skupiny. Máte-li pěkný byt, jídlo, umíte číst a vlastníte počítač, jste členem elity. Pokud se vzbudíte toto ráno a budete více zdraví, než nemocní, jste šťastnější než celý milion lidí, který nepřežije tento týden. Pokud jste nikdy nebyl v bitvě, nezažil osamělost uvěznění, utrpení mučení, nebo sevření hladu, jste na tom lépe než 500 milionů lidí tohoto světa. Pokud můžete chodit na mše svaté do kostela, aniž byste se museli obávat ponížení, zatčení, mučení nebo smrti, jste šťastnější než miliarda lidí, kteří nemají to štěstí. Pokud máte jídlo v lednici, oblečení na sobě, střechu nad hlavou a kde spát, jste bohatší než 75% lidí na této

planetě. Máte-li peníze v bance, ve své peněženke a strádáte si do kasičky, jste mezi 8% nejbohatších lidí světa. Pokud jsou vaši rodiče stále naživu a svoji, jste velmi vzácný případ. Držíte-li hlavu zpříma s úsměvem na tváři a jste skutečně vděční, jste požehnaní, protože většina lidí má tu možnost, ale nedělá to. Držíte-li něčí ruku, objímáte-li někoho, nebo se jen dotýkáte jeho ramene, jste požehnaní, protože umíte nabídnout léčivý dotek. Pokud můžete číst tuto zprávu, jste požehnaní dvakrát, protože na vás někdo myslel, a co víc, jste ještě požehnanější než více než dvě miliardy lidí, kteří nedokážou číst vůbec.

Mějte hezký den, spočítejte si svá požehnání a předejte tuto zprávu dál, abyste připomněli všem ostatním, jak jsme požehnaní.

*Zaslal Augustin Jarolímek
jáhen z Milevska, Česká republika*

**Ano – žijeme si
jak na kraji v nebi
a stále si jen naříkáme.**

In memoriam Aleny Pokorné

filozofické fakultě na Univerzitě ve Friburgu a později též v Lousagne ve Švýcarsku, kde se věnovala různým uměleckým oborům.

Po ukončení studií nastoupila ve školním roce 1947–48 jako učitelka náboženství na obecné a měšťanské škole v Trmicích u Ústí nad Labem. Zde také velmi účinně pracovala v tzv. Katolické akci (založené 1922 papežem Piem XI.), kterou organizoval pražský arcibiskup Josef Beran, a do které se zapojila již v době okupace, kdy spolupracovala například se známým Jaroslavem Kozlem, který byl umučen v koncentračním táboře v Dachau v roce 1942.

Brzy po komunistickém puči v únoru 1948 se rozhodla s několika mladými kolegy pro útěk za hranice. Podařilo se jim to v listopadu 1949, kdy se po dobrodružné cestě dostali do Západního Berlína, kde získali povolení k pobytu od Američanů. Alena Pokorná potom odešla do Holandska, kde měla v úmyslu vstoupit do kláštera, ale nakonec se vrátila do Německa, kde se pak v Mnichově seznámila s rodinou Vedralovou a stala se pak celoživotní přítelkyní Alice Vedralové a v budoucnu „adoptivní“ tetou všem Vedralovým dětem. V Mnichově Edward Vedral pracoval jako redaktor v rozhlasové stanici Svobodná Evropa. Alena Pokorná se také v roce 1952 zapojila do náboženského vysílání této stanice jako hlasatelka a předčítala nedělní liturgické texty. Současně také v Mnichově působila jako katechetka.

V roce 1954 dostala povolení k vycestování do Spojených států. Přijela do New Yorku a myslela, že zde bude učit katechismus, ale sehnala nakonec pouze práci jako pomocná síla v restauraci. Přičiněním opata Ambrože Ondráka z benediktinského kláštera sv. Prokopa v Lisle se dostala do Chicaga a začala úzce spolupracovat s místní komunitou. Zapojila se jako učitelka ve farních školách, které spravovali benediktini, a také se začala intenzivně zajímat o východní liturgii. Pro svou pedagogickou činnost si rozšířila vzdělání studiem na St. Procopius College (dnešní Benediktinská univerzita) v Lisle,

kde studovala pedagogiku, angličtinu a ruštinu. V roce 1955 byla přijata mezi obláty sv. Benedikta a se skupinou kněží, řeholníků, řeholnic a učitelů přijali se souhlasem Apoštolského stolce východní rítus a připravovali se na misie do tehdejšího Sovětského svazu. V opatství byla zřízena zvláštní kaple pro byzantskou liturgii, Alena Pokorná se aktivně účastnila jako zpěvačka a pro mše svaté pekla chléb, který se používá místo hostií.

Alena Pokorná měla od svého mládí velké nadání k malířskému umění. Jejím talentu však bránil vlastní otec, a tak své umělecké snahy mohla rozvinout až v exilu. S otcem se již nikdy nesetkala. Tomu, stejně jako matce, po převratu komunisté znárodnili veškerý majetek a jeden i druhý žili ve velké chudobě. Otec zemřel při ozdravném pobytu u svého přítele z legii v 1. světové válce v Seville ve Španělsku v roce 1967, matka zemřela jako nájemnice v jejich bývalém domě v Praze 1975. Před smrtí jednou navštívila svou dceru v Americe.

Alena Pokorná vynikla v technice ak-varelu. Odborné vzdělání získala na několika uměleckých školách. V letech 1963–65 studovala na Umělecké škole v Mineapolis v Minnesotě, v roce 1968 na Škole pro dekoraci interiéru v Chicagu a v roce 1969 absolvovala Uměleckou akademii v Chicagu. Sama pak vyučovala umění na akademii Božského Srdce v Lisle, kterou vedly sestry benediktinky. Získala několik prestižních ocenění a vystavovala na veletrzích umění v Chicagu. Její obrazy bývaly v galeriích Nort Shore Art Guild, Chicago Civic Center a Toman library. Její doménou byla různá zátěží z přírody, z amerického venkova, různé krajinky, ale také portréty blízkých osob. Inspirace pro svou tvorbu sbírala na prázdninových cestách po Americe, které jako náruživá řidička absolvovala vždy sama ve svém voze. Temperou malovala i velká plátna našich národních světců, zejména cyklus pro „improvizovaný“ ikonostas pro byzantskou liturgii, kterou ukázkově sloužila misijní skupina z Lisle na 41. mezinárodním eucharistickém kongresu ve Filadelfii v roce 1976. Tyto

Alena Pokorná se narodila 2. února 1921 v Budyni nad Ohří v okrese Roudnice nad Labem v severních Čechách. Její otec Bohumil Pokorný vlastnil v Budyni velký průmyslový mlýn. Matka Božena rozená Kubrychtová, pocházela z Prahy a byla dcerou obchodníka a majitele domu na Malé Straně na Tržišti, hned vedle současné Americké ambasády. Rodiče se v době jejího dětství rozvedli, a tak žila se svou matkou u prarodičů v Praze, ale otec ji po celou dobu studií finančně podporoval.

V Praze začala studovat gymnázium nejprve u školských sester, potom přestoupila na gymnázium v Resslově ulici a poslední ročník a maturitu absolvovala na gymnáziu v Písku v roce 1941, kde jí otec platil místní penzionát. Protože v době nacistické okupace byly vysoké školy v protektorátu Čechy a Morava uzavřeny, odešla do Švýcarska, kde v letech 1942–44 studovala Seminář sociální pomoci na charitní škole ve Friburgu, podle zapsaných předmětů však šlo jen o krycí název pro katechetická studia. Po návratu ze Švýcarska působila až do konce války jako odborná pracovnice Katolické charity v Praze.

V letech 1945–48 studovala na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy nejen obory filozofické, ale také teologii a dějiny umění. Souběžně s tím brala v letech 1946–47 prázdninové kurzy na

obrazy jsou dodnes chloubou kostela Českých patronů v České misii v Brookfieldu. Poslední plátno s obrazem sv. Anežky České namalovala v roce 2004 při příležitosti stoletého výročí posvěcení kostela dříve blahoslavené, nyní svaté Anežky České v Chicagu a tomuto kostelu věnovala. Drobné obrázky Aleny Pokorné dodnes zdobí bezpočet domů našich krajanů i Američanů, jakož i všechny společenské prostory České misie.

Když misijní skupina z Lisle nakonec nedostala víza ke vstupu do Sovětského svazu, zůstaly jejich plány nenaplněné. Ekumenické snahy místního opatství však byly hluboce zakořeněné, ať svými počiny Unionistických sjezdů, či odbornou spoluprací s otcí 2. vatikánského sněmu a skupina byzantského ritu se k liturgii a modlitbám scházela v kapli opatství až do 90. let minulého století. Po odchodu posledních kněží byzantského ritu na věčnost pak Alena Pokorná až do pokročilého stáří navštěvovala východní liturgii v několika farnostech na severu Chicaga.

Všechna léta svého života strávená v Americe zasvětila Alena Pokorná pedagogické činnosti. Učila vyšší ročníky základní školy nejprve v Lisle a Naperville, potom 7. ročník v Plainfieldu a nakonec zakotvila ve škole u Blahoslavené (svaté) Anežky České v Chicagu, kde učila 2. a 3. třídu po dobu 22 let. Chtěla vždy učit tyto ročníky, aby mohla děti také připravovat na první svaté přijímání. U dětí byla vždy velice oblíbená. I po odchodu do důchodu ještě mnoho roků na škole působila jako mimořádná učitelka. Ve svém povolání ovlivnila bezpočet mladých životů a její žáci i kolegové na ni dodnes s láskou vzpomínají.

Alena Pokorná se také velmi angažovala v českých krajaňských organizacích, zejména v katolických. Byla členkou Velehradu, českého náboženského a kulturního střediska v Chicagu, a posléze členkou České misie. Ráda zpívala v chrámovém sboru, jako akolyta donášela též svaté přijímání starým a nemocným lidem. Aktivně pracovala v Československém orlu v exilu a v Klubu domov, kde s paní učitelkou Vilmou Martínkovou nacvičily s dětmi bezpočet besídek a programů. Pro všechny tyto kulturní akce také malovala plakáty a pozvánky.

Její život byl naplněn hlubokou vírou v Boha a úzce spjat se službou Kristu a jeho církvi. Denně se účastnila mše svaté, přijímala svátosti, modlila se růženec a církevní hodinky, často dlouhý čas trávila při adoraci Nejsvětější svátosti v kapli našeho bývalého misijního domu v Ciceru. Po opravě misie se stala její první stálou obyvatelkou a v České misii, která se potom přestěhovala do Brookfieldu, žila více než 15 roků až do své smrti. I ve svém stáří, když už fyzické síly slábly, ráda poslouchala nahrávky biblických textů, stále držela v rukou růženec, na kolečkové židli do posledku byla účastna všech mší svatých a ostatních pobožností.

Když neměla vlastní rodinu, stala se jí novou rodinou rodina Vedralova, kde pro manžele Edwarda a Alici byla celoživotní přítelkyní a pro jejich děti tetičkou, kmotřenkou, učitelkou a vychovatelkou. Často pobývala u nich doma a zase v jejím stáří jí vše děti splácely láskyplnou pomocí, zvláště Alička, Ludmila a především Marie, které byla kmotřenkou, ale i všichni ostatní.

V době pokročilého stáří našla Alena Pokorná útočiště a pomoc v České misii v Brookfieldu. Chtěli bychom poděkovat za nevšední péči paní Terezii Kardiánové, která se o ni v její nemohoucnosti pečlivě starala dnem a nocí dlouhých sedm roků. Podobný dík patří i mladým pečovatelkám z České republiky, které se o ni staraly v posledních měsících Dominice Brabcové, Lence Murárikové, Janě Korečkové a Lence Odehnalové, která byla u jejího lůžka do posledního výdechu. Upřímné poděkování patří také Aličce River – Vedralové za její péči o Alenu Pokornou v době její hospitalizace v nemocnici.

Alena Pokorná odešla na věčnost opakovaně posílena svátostí nemocných a Tělem Kristovým nad ránem Smrtné neděle 18. března 2018 ve věku požehnaných 97 let. Rozloučili jsme se s ní v České misii v Brookfieldu při vigilií a večerní mši svaté ve středu 21. března a potom při zádušní mši svaté ve čtvrtek 22. března. V obsáhlé vzpomínce se rozloučila se svou kmotřenkou i Marie Vedralová. Obřady posledního rozloučení vykonal Mons. Dušan Hladík též byzantským ritem ve staroslověnském jazyce. Při obou mších svatých konce-

SV. CYRIL A METODĚJ

Obraz Aleny Pokorné

pro Eucharistický kongres ve Filadelfii 1976

lebroval také Fr. Vojtěch Dvouletý. Rozloučit se přišlo bezpočet přátel, našich krajanů a věřících, kolegů vyučujících i bývalých žáků. Pochována byla na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside.

Rodina Vedralova děkuje všem, kdo se s Alenou Pokornou na poslední cestě přišli rozloučit a děkuje také za projevy soustrasti i dary pro Českou misii.

Kéž dobrotivý Bůh odmění naši zemřelou sestru za její celoživotní víru a službu církvi a našemu národu. Kéž odplatí všechny její modlitby, práce a veškerou dobročinnost. Kéž ta, která učila mnohé, září jako hvězdy oblohy. Ať krásu Božího stvoření, kterou zobrazovala na této zemi štětcem, nazírá ve svém Tvůrci vlastním očima na věčnosti. Pane, kéž jí svítí světlo věčné.

**O spasení duši Aleny,
Hospodu pomólimsja:**

Hospodi, pomiluj!

Bóže, milostiv budi!

Svjatýj Bóže, svajatýj kripkij,
svjatýj bezsmértnyj, pomiluj nás.

*Za Českou misii v Chicagu
Mons. Dušan Hladík
a rodina věřících bratrů a sester*

Revoluční rok 1848 a první pokusy Čechů ukončit samostatnost Moravy a Slezska

Revoluční rok 1848 probíhal na Moravě a ve Slezsku jinak než v Čechách a ve zbývajících zemích císařského Rakouska. Revolucionáře si moravská a slezská veřejnost představovala jako povstalecké Maďary nebo jako pangermánské Němce. Cítila k nim spíše odpor než sympatie. Naopak velké naděje v ní vzbuzoval příslib císaře Ferdinanda I. Dobrotivého (1835–1848), že zruší poddanství a robotu. (Jako uherský a český král to byl Ferdinand V.). To moravského rolníka zajímalo mnohem více než nějaké politické svobody pro nevelký počet intelektuálů. Jakousi zvláštní výjimku tvořila radikální menšina německých měšťanů žijících na Moravě a ve Slezsku. Ti se hlásili k velkoněmecké myšlence sjednocení všech Němců. Za této situace, kdy zbytkem rakouské monarchie zmítaly nepokoje, byla nálada na Moravě a ve Slezsku až natolik dobrá, že se tam mohly bezpečně uchýlit centrální mocenské orgány z Vídně.

Pod dojmem silícího revolučního napětí v celé Evropě, a také v Rakousku, se začali osmělovat i političtí představitelé Čech. V březnu roku 1848 vypracovali pražští politici tzv. Svatováclavskou petici, kterou chtěli přimět císaře Ferdinanda k zásadní změně rakouské politiky vůči zemím Českého království. Mimo jiné požadovali opětovné správní spojení Čech, Moravy a moravského zbytku Slezska do jednoho celku. Představovali si to tehdy přibližně tak, jak se jim to podařilo o 100 let později, kdy bylo ke dni 1. 1. 1949 zemské zřízení 3. Československé republiky zrušeno. Císařské Rakousko v minulých staletích dávalo přednost zemskému zřízení, na zemském principu jsou organizovány i dnešní území Rakouska a Německa. Přináší to řadu výhod.

Také na Moravě začaly v roce 1848 „tát ledy“. Na rozdíl od Čech, kde se Zemský sněm roku 1848 vůbec nesešel, se Moravané rozhodli pro reformy. Moravští stavové se nejprve obrátili na

Stavovský zemský dům na Dominikánském nám. v Brně. Dnes Nová radnice

vídeňskou vládu s žádostí o povolení svolat Moravský sněm. Po udělení souhlasu pak ve dnech 30. a 31. 3. 1848 začala v Brně první jednání (nečekaně) posledního Zemského sněmu moravských stavů. Účastníci prvních zasedání sněmu dne 27. 4. 1848 odsouhlasili nový volební zákon, podle něhož vedle zástupců vyšší šlechty, nižší šlechty, církve a zástupců královských měst měli na sněmu zasedat také zástupci rolníků. Pro velké zastoupení rolnictva byl tento zemský sněm později nazýván také „Selským sněmem“. Úkolem prvních zasedání Zemského sněmu moravských stavů bylo připravit prostor pro činnost rozšířeného ústavodárného Zemského sněmu.

Podle dne 27. 4. 1848 odsouhlaseného volebního zákona se zvolení zástupci Moravy sešli dne 31. 5. 1848 ve Stavovském zemském domě v Brně. Zemský sněm pak pod dojmem revolučních myšlenek roku 1848 už dne 9. 6. 1848 – jako první sněm v monarchii – rozhodl, že se dnem 1. 7. 1848 na území Moravského markrabství ruší poddanství, robotu a desátky. V celém Rakousku k tomuto zrušení došlo teprve až dne 7. 9. 1848! Zároveň vybraní poslanci

vypracovali návrh nové moravské ústavy. Na svou dobu hodně radikální byl § 9 moravské ústavy, kterým se šlechtě žijící v moravské zemi ruší všechny výsady a přednosti. Tato ústava však nikdy nevešla v platnost. Současně se Zemský sněm moravských stavů roku 1848 rozhodně postavil proti českým snahám o vytvoření jednoho společného správního celku zemí patřících do Českého království. Nesouhlasil s takovou myšlenkou zejména proto, že by tak zanikla moravská a slezská samospráva.

Vůdčí osobností tohoto obranného postoje byl známý a uznávaný říšský poslanec JUDr. Alois Pražák. Ten jednání pražských politiků pojmenoval jako rozpínavé české národovectví, jako agresivní český nacionalismus. Proti snahám českých politiků vystupoval zejména s obavami a s přáním, aby nebyla pošlapána starobylá práva Markrabství moravského. Jakoby tušil a už tehdy předvídal, že Češi o 100 let později, ke dni 1. 1. 1949, zruší zemské řízení Československé republiky a nahradí je nepřirozeným, provozně dražším rozdělením republiky na kraje. A to v roce 1848 ještě nemohl vědět, že od 1. 1. 1949 všechny děti na Moravě a ve

Slezsku ve věku 15 roků budou svými učiteli a učitelkami ve škole vybízeny, aby si do žádosti o vydání občanského průkazu psali národnost českou. Den 1. 1. 1949 byl začátkem konce národního povědomí Moravanů a Slezanů, a také (nedej Bože) definitivní konec samostatnosti Moravy a Slezska.

JUDr. Alois Pražák měl to velké štěstí, že se těchto našich dnů nedožil. Ztráta samostatnosti, svébytnosti a formální existence Moravskoslezské země by ho velice bolela. A kdyby se z našich současných hromadných sdělovacích prostředků a z denního tisku „dověděl“, že na území České republiky žije už jenom většinový národ Čechů vedle menšiny Rómů, Slováků, Ukrajinců, Rusů, Vietnamců, Poláků a Maďarů, pak by ho to přivedlo k předčasné smrti. Moravané a Slezané snad už vymřeli? Ne, jenom se počestili! Potvrdil to na nedávné veřejné schůzi příznivců strany TOP 09 v Brně-Medlánkách její čestný předseda kníže Karel Schwarzenberk slovy: „Ano, počestňování Moravanů a Slezanů je mimořádně úspěšné!“

Abychom byli spravedliví: Někdy kolem roku 2015 se bývalý předseda poslanecké sněmovny ČR Milan Uhde, trvale žijící v Brně, za země Moravu a Slezsko přimluvil. Bylo mu z části vyhověno. Přibližně od toho roku 2015 hlasatelé a hlasatelky předpovědi počasí už nemluví o tom, jaké bude počasí v Čechách a „na východě republiky“. Exotická slova „Morava“ a „Slezsko“ také někdy použijí. Od té doby názvy těch zemí, zdá se, už nejsou slovy ani zapovězenými, ani neslušnými! Toť vše! I nadále slyšíme o českých spor-tovcích narozených v Olomouci, o českých kaprech přivezených na trh z Pohořelic u Brna, o českých jahodách, hrášku, třešních, meruňkách aj. požívatinách vypěstovaných a dodaných moravskými pěstiteli, atd. Stále v nás starších lidech funguje autocenzura, která nás během 42 roků totality naučila bát se a pozorně rozlišovat, co ještě říci mohu a co už ne. A co naši mladí lidé? Ti dnes většinou mají docela jiné než národnostní zájmy...

Rytíř Barrata a kníže Lichtenštejn podali účastníkům Zemského sněmu moravských stavů roku 1848 zprávu, že na

JUDr. Alois baron Pražák
(* 1820 v Uherském Hradišti, + 1901 ve Vídni)

jejich statky ležící poblíž zemské hranice s Čechami pronikají čeští provokatéři. Venkovanům prý tvrdí, že je moravští stavové chtějí zradit Němcům, a že jenom když se budou držet Čech, bude jim zachován císař Ferdinand. Na moravském venkově se rolníci, mj. také pod vlivem zpráv z Vídně, skutečně bouřili. Bylo to však ze zcela jiných důvodů, než si přáli Češi. Moravané s velkými nadějemi naslouchali zprávám o odvolání říšského kancléře Richarda Klemense knížete von Metternicha, o nové ústavě, o obnovení svobody tisku a také o zřízení domobrany. Kromě zrušení poddanství a roboty žádali plně zrovnoprávnění domácího slovanského jazyka s němčinou. Protesty našich slovanských obyvatel provázely dubnové volby našich Němců do německého parlamentu, který měl zasedat ve Frankfurtu nad Mohanem. Zatímco naši Němci velkoněmeckou myšlenku sjednocení všech etnických Němců vítali s nadšením, v okresech, kde co do počtu převažovali Slované, docházelo k nepokojům. V řadě míst se tyto volby vůbec neuskutečnily (Boskovice, Kyjov, Břeclav, Kunštát, Bučovice, aj.).

V říjnu roku 1848 vypuklo ve Vídni nové povstání sympatizující s revolucí onáři v Uhersku, a také s velkoněmeckými idejemi. Brzy nato vypukly v Brně nepokoje vedené brněnskými Němci. Ti

se dožadovali zbraní, se kterými chtěli vyrazit na pomoc povstalcům ve Vídni. Brněnské povstalce rozehnala Národní garda a Zemský sněm, jako vrcholný reprezentant Moravy, se postavil na stranu vlády a habsburské dynastie. Poté, co se dne 6. 10. 1848 stal obětí vídeňských nepokojů dokonce i ministr války Theodor hrabě Baillet de Latour, opustil císařský dvůr dne 7. 10. 1848 hlavní město monarchie a směřoval na Moravu. Bezpečnost panovníka zajišťovala celá vojenská brigáda včetně dělostřelecké baterie. Dne 11. 10. 1848 průvod překročil zemskou hranici u města Znojma a pokračoval směrem na Židlochovice. Tam císaře očekávala moravská honorace v čele s viceprezidentem moravskoslezského gubernia Leopoldem hrabětem Lažanským z Bukové (* 1808, + 1860) - následujícího roku 1849 byl jmenován moravským zemským hejtmanem. Dále zemský vojenský velitel pro Moravu gen. Reuss, brněnský biskup Antonín Arnošt Schaffgotsche, zástupci města Brna, Národní garda a množství měšťanů a venkovského lidu z okolí. Panovník byl uvítán s neličeným nadšením. Moravští rolníci zároveň požadovali ujištění, že se již nevrátí poddanství ani roboty, což jim císař a král Ferdinand potvrdil. V obci Sokolnice se ke konvoji připojil zástup zdejších rolníků na koních a oddíl slavkovské Národní gardy. Do Olomouce, cíle své cesty, panovník dojel dne 14. 10. 1848. Na uvítanou mu zvonily kostelní zvony, duněly dělostřelecké salvy a již daleko před branami města se kolem jeho cesty vinuly davy Hanáků. Byli oblečení do hanáckých krojů a přibýli buď pěšky, nebo na slavnostně okrášlených koních, anebo ve slavnostně vyzdobených selských vozech.

Slovanští Moravané, podobně jako původem Slezan František Palacký v Praze, viděli tehdy ve vládnoucí dynastii oporu vůči silicím pangermánským snahám našich Němců. Ti otevřeně hlásali připojení Rakouska k Velkému Německu. Zásadní význam mělo i nedávné zrušení poddanství a roboty, které rolníci spojovali s osobou panovníka. A tak zatímco vojska polního maršálka gen. Alfréda Windischgrätze bojovala o město Vídeň, do Olomouce každý den

František Josef I. přijímá v Olomouci vládu z rukou svého strýce Ferdinanda Dobrotivého

přicházely deputace z okolních hanáckých vesnic, aby vzdaly hold císaři. Pod vlivem vídeňských událostí byl ústavodárný Říšský sněm přeložen z Vídně do Kroměříže. Jednání bylo slavnostně zahájeno dne 22. 11. 1848, místopředsdou sněmu byl na důkaz úcty k hostitelské zemi zvolen brněnský poslanec Kajetán Mayer. Výsledky tohoto říšského sněmu byly však skromné. Většinu času zabraly neproduktivní hádky znesvářených politických táborů.

Po vítězství nad vzbouřenci v Praze, Vídni a v Itálii se konzervativní kruhy u dvora odhodlaly provést změny v čele státu. Nejprve byla sestavena nová vláda pod vedením Felixe knížete Schwarzenberka. Nabídku stát se ministrem pro vyučování dostal i říšský poslanec František Palacký, ale ten ji odmítl. Poté došla řada na výměnu panovníka. Císař Ferdinand I. Dobrotivý se měl vzdát trůnu a také jeho bratr arcivévoda František Karel se měl vzdát trůnu ve prospěch svého 18 letého syna Františka Josefa. Korunovace byla naplánována na 2. 12. 1848. V 8 h ráno se v korunovačním sále olomouckého zámku shromáždili členové císařské rodiny, celá rakouská vláda a zejména pak polní maršálek gen. Alfréd kníže Windischgrätz. Také gen. Josip gróf Jelačić Bužimski, který byl v následně v letech 1848–1859 chorvatským bánem. Když všichni usedli na svá místa, rozevřely se dveře a do sálu

vešel císař Ferdinand I. Dobrotivý s chotí v doprovodu Felixe knížete Schwarzenberka. Ten přečetl prohlášení císaře a jeho bratra o rezignaci na trůn a oznámil, že novým panovníkem se stal František Josef I. (* 1830, + 1916).

Změna na trůnu byla připravována v tajnosti a byla naprostým překvapením. Ve městě Olomouci okamžitě propuklo nadšení. Celá Olomouc byla slavnostně vyzdobena. Císař František

Josef I. se obyvatelům města představil ve večerních hodinách. Tehdy projížděl ulicemi oblečen do uniformy plukovníka jízdy a ozdoben Řádem zlatého rouna. Nadšení lidé mu provolávali slávu. Již dne 6. 12. 1848 jednal císař se zástupci Zemského sněmu moravských stavů, kteří ho ujistili o věrnosti a oddanosti obyvatel své země. František Josef jim poděkoval a pak v moravském jazyku pravil: „Slíbil jsem všem svým národnostem volné jejich vyvíjení a rovná práva a slib svůj budu umět vyplnit. Ať pak národové mojí velké říše mluví jakýmkoliv jazykem věřím, že se všichni ke své vlasti přiznají a osvědčí se coby její praví synové“.

Nástup Františka Josefa na trůn pak de facto znamenal prozatímní konec vnitřních svobod jednotlivých zemí monarchie. Monarchie se na více než jedno desetiletí vrátila k absolutismu. Zemský sněm moravských stavů byl rozpuštěn, zemi spravoval pouze zemský výbor. Teprve až Řijnovým diplomem z roku 1860 byla císařem Františkem Josefem I. obnovena ústavnost a jeho zemím byla vrácena jejich stará práva...

*Z internetu a dostupné literatury
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Moravská zemská sněmovna v Brně, otevřená roku 1878. Dnes Ústavní soud České republiky

Aramaic: The Language of Jesus Christ

Scholars have an agreement that the New Testament was written in Koine Greek and that an Aramaic source text was used for portions of the New Testament, namely the Gospels. Many individual sayings of Jesus as found in the Greek Gospels may be translations from an Aramaic source referred to as "Q". In addressing the complexity of Biblical translations and their accuracy, it is important to understand that Jesus spoke in Aramaic, His words were written in Koine Greek and subsequently translated into the Latin Vulgate. The Latin Vulgate was in turn translated into Old English by a few select monks and scholars.

Aramaic is a language that belongs to the West Semitic subdivision of the Semitic subfamily of the Afroasiatic family of languages. Some time during the years 2000 to 1001 BC, the Aramaeans left the desert for Syria. By the beginning of the 7th century BC, Aramaic had spread throughout the Fertile Crescent and subsequently Persians made Aramaic one of the official languages of their empire. Around 580 BC, after the Jews were conquered by the Babylonians, many substituted Aramaic for Hebrew. Hebrew did although remain the sacred language of their religion. Although Aramaic was displaced officially in the Middle East by Greeks after the coming of Alexander the Great, it did survive under Greek and subsequent Roman rule. In the course of its long history, the Aramaic language broke up into a number of dialects. One of the most important of which was Syriac. According to Encyclopaedia Britannica, parts of the books of Ezra and Daniel in the Bible were written in an Aramaic dialect, as were some notable Jewish prayers, such as the kaddish. Grammatically, Aramaic is very close to Hebrew.

There are a wide variety of Aramaic dialects spoken worldwide with the language still in utilization by certain Eastern Christian churches in the form of Syriac. Modern Aramaic is still mainly spoken by many small isolated communities of various Christian, Jewish, and Mandaean ethnic groups of West Asia. The largest number of these are the Assyrians many of who speak Assyrian Neo-Aramaic and Chal-

dean Neo-Aramaic. There are only approximately 500,000 Aramaic speakers (of different dialects) still around today. I pray that work is being done to preserve this ever important language from dying out.

Recently, my family and I went to the theater to watch the film Paul, Apostle of Christ. I was very pleased that in the film while reciting the Lord's Prayer, St. Paul spoke the words...

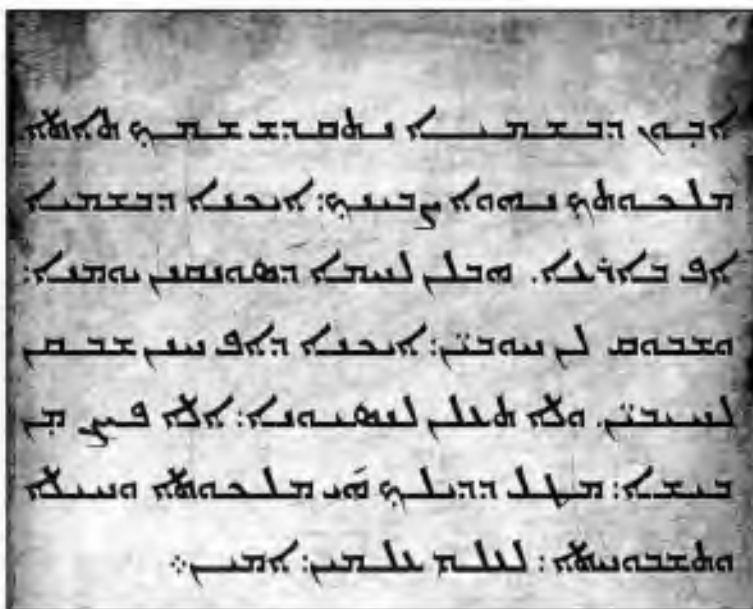
And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

Notice that the true translation is the word debt and not trespasses. The Greek word used in the Lord's Prayer in Matthew is *opheilēma* - *opheilēma*: that which is owed, a debt, and not *paraptōma* - *paraptōma*, which means to trespass.

In the Lord's Prayer, when we pray *forgive us our debts*, we are essentially asking God and others to forgive us our transgressions which can mean an act that goes against a code of conduct including a wide variety of behaviors that are not in the kindest interest to humanity, including failure to act on someone's behalf when they were in need.

While we as Anglophones recite the Lord's Prayer in English deriving from the translation of the Latin Vulgate, a critical thinker will question how was the New Testament written in Koine Greek by the followers of Jesus if Jesus and His apostles spoke in Aramaic? The answer is quite simple and brought to us by John 19-20.

¹⁹ Pilate had a notice prepared and fastened to the cross. It read: jesus of nazareth, the king of the jews. ²⁰ Many of the Jews read this sign, for the place where Jesus was crucified was near the city, and the sign was written in Aramaic, Latin and Greek.

Our Father in Assyrian Aramaic and Jewish Aramaic

Judea was under Roman rule during the time of Jesus Christ's life on earth. Common languages spoken by those within the Roman Empire were Greek and Latin. The Greek gospels show Jesus quoting the Septuagint (the Greek translation of the Hebrew Old Testament also referred to as LXX). In Mark 7:6-7, Jesus quotes the LXX of Isaiah 29:13 when he says, "Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, as it is written, 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me; in vain do they worship me, teaching as doctrines the precepts of men.'" In short, while Jesus spoke primarily in Aramaic, by his teachings it is clear that he did have knowledge of the Hebrew and Greek languages as did many people of that region. But then again, those who knew Jesus, then and now understand what Jesus stood for and no matter our language we understand the simplicity of what Jesus taught, which is to do and be good.

By Jana Krcek

I HIGHLY ENCOURAGE ALL TO VISIT THE FOLLOWING SITE WHERE YOU CAN LISTEN TO THE LORD'S PRAYER IN ARAMAIC...

<https://www.youtube.com/watch?v=YK5oqGWuEg>

Recall, in Baptism We are "Christified"

The 50 days of the liturgical Easter time are propitious for reflecting on Christian life, which, by its nature, is the life which comes from Christ Himself. We are, in fact, Christians to the extent that we allow Jesus Christ to live in us.

Where then do we begin to rekindle this awareness if not from the beginning, from the sacrament which ignited Christian life within us?

This is baptism. Christ's Passover, charged with newness, reaches us through baptism in order to transform us into His image. The baptized belong to Jesus Christ.... It is the first of the sacraments, inasmuch as It is the door which allows Christ the Lord to dwell in our person and allows us to be immersed in His mystery.

The Greek word "to baptize" means "to immerse" (see Catechism of the Catholic Church, 1214).

To bathe with water is a rite common to various beliefs to express the passage from one condition to another, a sign of purification for a new beginning. But for us Christians it must be noted that if the body is immersed in water, the soul is immersed in Christ in order to receive the forgiveness of sin and to shine with divine light.

By virtue of the Holy Spirit, baptism immerses us in the death and Resurrection of the Lord,.... Therefore, Baptism is a rebirth.

I am certain, quite sure, that we all remember our date of birth, certain. But I ask myself, a little doubtfully, and I ask you: do each of you recall the date of your baptism? ... But if we celebrate birthdays, why not celebrate – or at least remember – the day of rebirth?

I will give you a homework assignment, a task to do today at home. Those of you who do not remember the date of your baptism, ask your mother, aunts and uncles, nieces and nephews, ... and never forget it.

And thank the Lord for that day, because it is the very day on which Jesus entered me, the Holy Spirit entered me. ...

Let us recall the last words of the Risen One to the Apostles; they are a precise mandate: "Go therefore and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit" (Mt 28:19).

Through the baptismal bath, those who believe in Christ are immersed in the very life of the Trinity. ...

By immersing us in Christ, baptism also makes us members of His Body, which is the Church, and sharers in her mission in the world....

A selfsame life, that of the Holy Spirit, flows from Christ to the baptized, uniting them in one Body, anointed by the holy unction and nourished at the eucharistic table.

Baptism allows Christ to live in us and allows us to live united with Him, to cooperate in the Church, each according to his or her condition, for the transformation of the world.

Received only once, the baptismal bath illuminates our whole life, guiding our steps all the way to the heavenly Jerusalem....

No one can earn baptism, which is always a gift freely given to all, adults and infants. ... The baptismal promises that we renew each year in the Easter Vigil must be rekindled every day Baptism "christifies." Those who have received baptism and are "Christified"; they resemble Christ, are transformed in Christ and it truly renders them another Christ.

*By Pope Francis
From the General Audience,
St. Peter's Square, April 11, 2018*

Magická kouřící hora Boreč

V Českém středohoří, v okrese Litoměřice, cca 4 km západně od středu města Lovosice, mezi obcemi Režný Újezd a Boreč, se vypíná tajemná kouřící hora Boreč (446 m n. m.). V letním období je to jenom obyčejný zalesněný kopec, kterých je v Českém středohoří několik desítek. Ale v zimě, když teplota klesne dostatečně nízkou pod bod mrazu, stoupá na temeni hory vzhůru bílý, mlžný sloup. Zvláště pěkný pohled je na kouřící horu když je její dolní polovina pokryta čistým, bílým sněhem.

Lidé se dříve domnívali, že dým je projevem dohasínající sopečné činnosti hory. Nezodpovězenou otázkou však zůstávalo, proč se domnělá sopka projevuje jenom v zimě a nikoliv v létě. A proč je kouř nad horou závislý jenom na existenci mrazivé teploty v okolí hory? Dalším nesprávným vysvětlením nezvyklého jevu bylo, že je někde v nitru hory termální voda. Na tom mohlo být něco pravdy, ale nikde v širokém okolí se žádné termální prameny nevyskytují. Dnes se znalci kloní k názoru, že se jedná o mikroexhalaci, neboli vyvěrání teplého a vlhkého vzduchu. Na vrcholu kopce a v jeho svazích je totiž velké množství puklin, které vedou hluboko do nitra hory. V puklinách hory se i v zimě udržuje vlhký vzduch o teplotě 11–16 °C, který v období zimních mrazů samovolně vyvěrá na povrch.

V zimě za mrazivých dnů má tento fyzikální proces následující průběh: chladný vzduch je do nitra hory na jejím úpatí nasáván, uvnitř dochází k jeho ohřátí až na 16 °C. Rozdíl mezi teplotou

Uprostřed zimy a sněhu proniká z nitra hory Boreč na povrch teplý vzduch

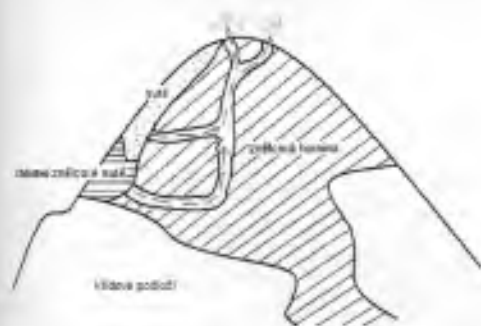
vzduchu na povrch hory a v puklinách hory pak bývá větší než 20 °C. Samovolně vzhůru proudící teplý vzduch je pak uvnitř hory z okolních hornin obohacován vlhkostí až na dvojnásobek původní hodnoty (na 98–100 %). Celý proces je zakončen výronem teplého vlhkého vzduchu na temeni kopce. Za zimních mrazů je výsledek tohoto zajímavého jevu možné pozorovat na několika místech vrcholu kopce jako stoupající mlžný sloup. Současně může docházet k působivému omrznutí a oživení okolní vegetace.

V okolí výše položených puklin hory země nezamrzá a nedrží se tam sníh. Proto na temeni hory můžete i v zimních mrazích najít zajímavý mikrosvět mechu a hmyzu. Nejznámější rostlinou na hoře Boreč je bezpochyby „Borečka vzácná“ (*Targionia hypophylla*). Jedná se o mechorost ze skupiny játrovek, který svůj název odvozuje právě z této lokality. Tato drobná rostlina k nám byla přenesena ze Středomoří. Ve světě patří k druhům celkem běžným, ale v České republice je hora Boreč jediným známým místem jejího výskytu. Překvapivým zážitkem uprostřed tuhé zimy může být Vaše nečekané setkání s kvetoucími sedmikráskami. Příjemným zážitkem může být pozorování mloka skvrnitého, který tady i v zimním čase nalézá dostatek potravy v podobě živého hmyzu. Ke vzácným zástupcům bezobratlých,

žijících v borečských výronech, náleží především drabčík *Quedius picipes*. Chladné sutě na úpatí hory poskytují útočiště také střevlíkovitému brouku *Petrostichus negligens* a hrobaříku *Choleva lederiana*. Ti patří k vzácným reliktnům doby ledové.

Další zajímavostí hory Boreč je skutečnost, že v teplých ročních obdobích funguje naopak. Od konce předchozí až do začátku následující zimy proniká do hory průduchy v blízkosti jejího vrcholu teplý vzduch, který se uvnitř ochlazuje – svoji tepelnou energii předává zhléčové hornině. Celá hora se postupně ohřívá od svého vrcholu směrem dolů. Výsledkem tohoto ohřívání je zdánlivé vytékání mrazivého vzduchu z puklin na úpatí hory, kde k rozmrazení hornin dochází až docela naposled. To se, zejména v předjaří, projevuje tvorbou ledových krápníků na vstupech do průduchů dolní části hory. V okolí dolních průduchů se tvoří ledové jámy, ve kterých se sníh udržuje až do pozdního jara. Takže v zimě se můžete na vrcholu hory Boreč ohřát, v létě na jejím úpatí ochladit.

*Z internetového vyprávění
Jiřího Gleta a Anny Hrochové
připravil Jiří Kachlík, Česká republika*

Proudění vzduchu v hoře Boreč
v období velkých zimních mrazů

**Foto na zadní straně:
Hora Boreč v letním období**

